

Požírači leknínů

Jaroslav Wagner

Postavy:

Hynek / Tomáš Kroupa

Karel Smetana / Pan Přikryl

Novinářka Vanda

Sametová Markéta

Lada – žena Karla

Blanka- přítelkyně Vandy

Petr - bratr Markéty / Germanus

Jednatelka firmy ParAspect.net / Smrt

Servírka Kristýna

Ema

Doktor

Interview I. část (virtuální realita)

Tovární hala. Vysoká špinavá okna. Vzadu u zdi stojí stůl se dvěma zvednutými židlemi. Do šera opuštěné místnosti přichází Markéta. Chvilu váhá, ale nakonec se rozhodne, jednu židli opráší a chystá se na ni sednout. Vstupuje Vanda, je nejistá a dívá se škvírou ve dveřích na chodbu.

Vanda: (otočí se na Markétu) On zůstane venku?

Markéta: Ano. Hlídá.

Vanda nakonec dveře nejistě zavře.

Vanda: Dobře. Alespoň budeme mít klid.

Vanda sedá na okraj stolu.

Vanda: Můžeme začít?

Markéta: Ano.

Vanda zapne diktafon a položí ho na stůl. Krátce nahlédne do svého bloku.

Vanda: Většina našich čtenářů tě zná jako Sametovou Markétu. Je to tvé pravé jméno?

Markéta: (kysele) Nejmenuji se Sametová Markéta. Jsem Markéta.

Vanda: Ale všichni ti tak říkají.

Markéta: Přátelé ne.

Vanda: Když už o tom mluvíme, dá se říct, že moc přátel nemáš. Nebo se pletu?

Markéta: Ano, je to tak.

Vanda: Vadí ti to?

Markéta: Vám by to nevadilo?

Vanda: (mimo rozhovor) Jo promiň, že ti tykám, ono to v interview líp zní. Já jsem Vanda. (podává ruku)

Markéta: (ruky si nevšímá) Já vím, už jste se mi představila.

Vanda dá rozpačité ruku zpět a opět pohlédne do svého bloku.

Vanda: (profesionálně) Když ti to tolik vadí, proč se k jedné ze stran nepřidáš?

Markéta: Zajímavý nápad. Kterou byste mi doporučila?

Vanda se usměje, je jasné, že ani ona na otázku odpovědět nechce. Rozpřáhne však ruce, jako by odpověď byla zřejmá. Markéta si všimne kalendáře na stole.

Markéta: Mají tu starý kalendář.

Vanda: *(podívá se)* No jo, máš pravdu. Devadesát šet. Zažila jsi tehdy něco zvláštního?

Markéta neodpovídá

Vanda: (vzdychne a zkusí to jinak) Možná bude čtenáře zajímat tvůj osobní život. Máš nějaké děti? Kolik je ti vlastně let?

Markéta: *(napjatá pauza)* Proč by je měl zajímat můj osobní život?

Vanda: Tak to zkrátka chodí. Lidé chtějí vidět pod pokličku.

Markéta: *(rozhodne se)* Myslím, že ten rozhovor nebyl dobrý nápad, ... *(má se k odchodu)*

Vanda: Počkej. Nechceš o tom mluvit?

Markéta: Stejně to nemá smysl. Necháme toho.

Vanda: Ty ses urazila? Jestli ano, tak se omlouvám. Posad' se prosím...slibuju, že se už nebudu ptát na nic osobního. Má to smysl, uvidíš. Lidi tvůj příběh zajímá.

Markéta: *(rozčileně)* To je hloupost. Nerozumějí mi. Vůbec nechápou, o co se snažím. Ani ty ne.

Vanda: Tak vidíš. Není lepší, když si tykáme? *(usměje se)* No tak, prosím. Už jen pár otázek. Prosím.

Markéta chvíli váhá, ale potom si opět rozhodně sedne

Markéta: Dobře, co bys chtěla vědět?

Pomalů se zatmí

Kancelář Karla Přikryla (virtuální realita)

Do tmy začíná hrát hudba. Pomalu se rozsvěcuje scéna ulice. Je to stínohra, ve které stojí Hynek a v rytmu hudby kráčí postavy jedním směrem.

Hynkův hlas: Od téhle chvíle jsem Tomáš Kroupa. Uznávám, že to není nic extra – Kroupa. Možná jsem se mohl jmenovat Wolf, nebo Stone, ale taková jména tu nemají moc rádi. *(Zprava začínají chodit siluety lidí)*. Kroupa mi zatím stačí. Kdo ví, jak dlouho tu budu. Právě se totiž chystám setkat s Přikrylem – jedním z nejvlivnějších lidí v tomhle městě.

(Silueta Hynka, která doted' nehybně stála čelem k divákům, ožije. Všimne si postav, které proudí kolem, za všemi se ohlíží, ani jedna z postav se však neohlédne za Hynkem).

Hynkův hlas: Jeho svinská povaha ho tu proslavila, v podstatě je to celebrita.

Superpadouch. Přijít k němu bez pozvání je jako strčit hlavu do úlu a kýchnout. A to se právě chystám udělat. Tady nesmí mít člověk nahnáno. Buď zariskuje a získá, nebo..... Chystám se udělat to první, protože nemám co ztratit. Tak jdeme na to.

V popředí se odhaluje silueta Karla Přikryla. Sedí ve své kanceláři v křesle za stolem. V ruce drží sluchátko a velice se mračí – nehýbe se. Postava Hynka dojde vzadu až ke dveřím, které jsou nalevo součástí zadní stínohry.

Scéna v popředí se rozsvítí. Ozve se zaklepání. Pan Přikryl sedí dlouze bez hnutí, na druhé straně aparátu někdo mluví. Po nějaké chvíli promluví do telefonu také Přikryl. Jeho tón je téměř medový.

Přikryl: ...jistěže jsem pořád tady. Takže vám utekli.....to mě nezajímá, utekli vám nebo ne? Utekli... Aha... To se holt nedá nic dělat. Ano. Mě to taky mrzí. Soudruhu, máš tam někde poručíka Macha? *(sladce)* Dej mě ho na chvíli k telefonu.

Opět delší pauza. Znovu se ozve zaklepání.

Přikryl: *(přísněji)* Mach? Poslyš, uznáváš, že takhle se ta práce dělat nedá? To jsem rád. Ten mladík, co se mnou teď mluvil, to byl ten z vrátnice? Jak je možný, že mu před nosem prošla ta coura? Kdo je jeho nadřízený? Jo, tak ať už ho tady vícrát nevidím. Zavolej Bečvářovi, ať ho dá v pondělí k dopravákům na Kladno. Cože? Přišlo mi, že se mnou nesouhlasíš. *(pauza)* No proto. Ne...*(zasměje se)* prosím tě co je to za výrazy – odpravit? Copak jsme gauneři nebo co? To nechám na tobě, detaily mě nezajímají, pro mě jsou důležitý ty informace. Dej pak vědět, jak jste dopadli, jo? *(položí telefon)*

Do místnosti vstoupí Hynek.

Přikryl: *(otočí se, a když vidí Hynka, odevzdaně zvolá)*...a ty jsi sakra kdo?!!! *(sáhne po zbrani do saka přehozeného přes židli)*

Hynek: *(nervózně koktá)* Promiňte, klepal jsem, ale neslyšel jste...tedy možná jste mě slyšel, ale...

Přikryl: Zmlkni. Sedni si támhle na židli. Ruce na kolena.

Hynek: *(sedá si)* Já...já jsem Kroupa.

Přikryl: My se známe? Jak ses sem dostal? Ty tu pracuješ?

Hynek: Ne

Přikryl: Tebe taky pustili na vrátnici?

Hynek: Ano. Ne. Totiž, já nevím...nechtěl bych tomu pánovi na vrátnici ještě víc uškodit. Už takhle to s ním nevypadá dobře, že?

Přikryl: Poslouchal jsi za dveřma?

Hynek: Ne ne.

Přikryl: Takže tě posílá vona?

Hynek: Ona? Koho myslíte?

Přikryl: Sametovou Markétu, nebo jak si ta vyšinutá coura říká.

Hynek: Ne...ne. Já jsem tu sám za sebe.

Přikryl: Takže ani z Antikomu? Máš zbraň?

Hynek zavrtí hlavou

Přikryl: Tak co tu krucinál chceš? Spletl sis dveře? Tohle není žádná kantýna.

Hynek: Já totiž... Já se omlouvám. Přestaňte na mě prosím mířit. Ze zbraní jsem dost nervózní. Sám žádnou nenosím.

Přikryl na něj nepřestává mířit

Hynek: Víte, já totižnebyl jsem k vám upřímný. Ve skutečnosti jsem se sem nedostal přes vrátnici. Já jsem objevil takovou...jak to říct. Taková zadní vrátka. Víte, celé to vlastně byl můj nápad a já jen chtěl vyzkoušet, jestli to funguje. Rozumíte, celé to byl jen takový výmysl (*zasměje se, ale sám*). Ale podívejte (*usměje se a roztáhne ruce*)jsem tady!

Přikryl dá pomalu zbraň dolů

Přikryl: (*pomalou opakuje*) Zadní vrátka.

Hynek: (*spiklenecky*) Nemusíte mít strach. Zatím o tom víte jen vy...a já. Jak říkám, první jsem s tím šel za vámi. Myslel jsem, že bychom jako mohli udělat takový obchod. Totiž...no tak já už vám to řeknu celé...víte, já jsem totiž spisovatel. No, spisovatel...(náhle se zarazí) vidíte, i mě to zní divně. Dlouho jsem totiž nic nenapsal, dřív ano, to prosím, ale teď...(rozhodí rukama), já nevím co...tedy vím, ale tím vás nechci zatěžovat. Zkrátka mám v hlavě takový námět. Hlavním hrdinou je...víte teď jsou v oblíbených příbězích o záporných hrdinech, tak mě napadlo, víte já jsem o vás hodně slyšel,....prostě myslel jsem si, jestli bych nemohl třeba napsat o vás. (*Rychle dodá*) Výměnou za ta zadní vrátka, která jsem objevil. Teda, pokud by vás to zajímalo. Rozumíte?

Přikryl: (*opatrně*) Jistě. Jistěže mě to zajímá.

Hynek: Nemyslíte si o mě, že jsem blázen, že ne?

Přikryl: Ne, to si nemyslím.

Hynek: Vážně? To jsem si oddechl. Takže, (*rozhodí rukama*) ani nevím kde začít.....

Přikryl: Počkej, tohle bude asi na dýl. Myslím, že bude lepší, když si o tom promluvíme u mě doma, co říkáš? Jen na sebe hodím sako, zatím počkej na chodbě.

Hynek: Samozřejmě.

Hynek vyjde ven na chodbu a netrpělivě přechází. Přikryl zvedne telefon.

Přikryl: Mach? Co je to tu dneska za bordel? Fofrem mi sem někoho pošlete, mám tu zase nějakýho idiota...Jistě, stojí přímo před mýma dveřma, tak ať mě ho fofrem zbaví. (*náhle zvažní*) A koukej k těm dveřím posadit někoho schopnějšího, nebo u těch dopraváků skončíš taky, je to jasný? No.. Čest.

K Hynkovi na chodbě přijdou dva muži, rychle ho zpracují a odvedou pryč.

Rychle zatmít

Game Over (virtuální realita)

Začne hrát pohodová hudba. Rozsvítí se kužel světla na solidně vypadající ženu v černém. Vypadá jako podnikatelka. Drží dva karafiáty.

Smrt: *(s úsměvem přátelsky)* Nyní jste mrtvý. Zhluboka se nadechněte a počítejte do deseti. O nic nejde. Nic vám nebrání začít kdykoliv nová dobrodružství s novou identitou. Možná budete mít více štěstí jako aranžér výloh, novinář, policista nebo prodavač v papírnictví. Možnosti jsou neomezené. Svět pod Hvězdou se s vámi pro tuto chvíli loučí. Pokud máte pocit, že jste zemřeli neprávem, nebo máte jiné výhrady k funkčnosti Světa, volejte linku technické podpory. Společnost nenese odpovědnost za činy, způsobené po ukončení hry. Pokud cítíte lehkou nevolnost, úzkost nebo závratě, zkuste ještě chvíli sedět, pokud potíže nepřestanou, vyhledejte okamžitě lékařskou pomoc *(usměje se)*

Hudba doznívá závěrečnou znělkou.

U Hynka doma (realita)

Jsme u Hynka doma. Hynek rozsvítí lampičku a otočí se na kancelářské židli. Už není oblečený jako před tím, ale na očích má tenký pásek - herní konzoli, jako by s ní měl zavázané oči. Oknem ven vidíme pohled na podvečerní ulici.

Hynek: *(zakloní hlavu a začne si masírovat krční svaly)* To je hajzl.

Zvoní zvonek. Hynek vstane a jde otevřít. Vzápětí se vrací a v patách mu jde Vanda.

Vanda: Kde jsi, člověče. Zvoním tu půl hodiny.

Hynek: Promiň, cos potřebovala?

Vanda mu hodí knížku. Posadí se na jeho židli.

Vanda: Konečně jsem to přečetla. Vracím.

Hynek: *(čte titul vrácené knížky)* Nálesníci? Nemělas jí půjčenou. Dal jsem ti jí k svátku.

Knížku jí vrátí, Vanda si s ní nešetrně pohrává.

Vanda: Vážně?
Hynek: Co tě donutilo si jí přečíst?
Vanda: Ale mluvila jsem o ní s jednou známou.
Hynek: A co? Líbilo, nelíbilo?
Vanda: Trochu depresivní, ale jinak dobrý. Ráda bych si od tebe přečetla ještě něco.
Hynek: *(nahlédne do své knihovničky)* Jestli chceš.... mám tady třeba....
Vanda: Teď si dám chvíli pauzu, na mě nesmíš tak hrr.

Nastane chvíle ticha. Každý se ponoří do svých myšlenek.

Hynek: *(po chvíli)* Byl jsem Pod Hvězdou.
Vanda: Fakt? Takže ses rozhoupal? No a co? Povídej. Ty mě teda štvěš, kdybych to věděla, tak si tam dáme rande.
Hynek: Rande? My dva? Blanka by nežárčila?
Vanda: Vtipálku, Blanku tohle nebaví. Ta má teď plnou hlavu tý novými lasičky nebo tchoře nebo já nevím co je to.
Hynek: Fretka.
Vanda: Jo fretka to je. Ta původní někam zdrhla a teď...
Hynek: Julinka?
Vanda: Jo fretka Julinka, to nevíš? Někam zdrhla a od té doby není s Blankou kloudná řeč. Pořád jenom Julinka sem, Julinka tam. Představ si, že jsme jí vystrojili dokonce pohřeb – lasičce!
Hynek: Fretce.
Vanda: Normálně rakvička, věneček, hrobeček a...tomu neuvěříš...zvířecí kněz. Ne vážně – zvířecí kněz!! Patnáct tisíc.
Hynek: Dáš si čaj?

Vanda je zabraná do svých úvah.

Vanda: Já myslela, že do toho hrobu naskládám taky, aby se nám to vyplatilo.
Hynek: Vando?
Vanda: *(zpozorní)* Co?
Hynek: Dáš si čaj?
Vanda: Nechci. Anebo jo. Ten dobrej, bylinkovej.
Hynek: *(otráveně)* Zabíli mě.
Vanda: *(pobaveně)* Hned první den? Jak to?

Hynek se zvedne, z police pod oknem vyndá termosku a nalije do šálku čaj. Podá ho Vandě.

Vanda: Tak mluv!
Hynek: Tohle je nová receptura. *(pauza)* Není o čem mluvit. Šel jsem za Přikrylem a on na mě poslal ty svoje „hochy“.

Vanda: Za Přikrylem? Jak ses tam dostal? To nejde. Tam je to neprůstřelný.
Hynek: To je jedno....stejně mě to nebavilo. Nechápu, jak to můžeš hrát.
Vanda: Ale prd. V zologický taky nezačínáš prohlídku tak, že vlezeš tygrovi do klece. Nebo jo? Tak tě zabil no, o nic nejde, život jde dál. Dej tomu ještě šanci.
Hynek: Jak to, že to tam je všechno jinak?
Vanda: Prostě je. V osmdesátým devátým se revoluce nepovedla a odtud se historie liší. Komunisti jsou pořád u moci a udělej cokoliv, aby to tak zůstalo. Hotovej teror.
Hynek: Tak proč pro ně píšeš noviny?
Vanda: Protože mi za to platí. Navíc je to zajímavá práce, dostanu se k lidem a na místa, na který bych se normálně nedostala.
Hynek: Ale to je přece absurdní. Proč se snažíš hledat výhody na totalitním režimu?
Vanda: Je to jenom hra. Pročs tam lezl ty, když jsi to věděl?
Hynek: Hledám téma pro knížku.
Vanda: No tak vidíš, každej tam hledá něco. Dokonce i Přikryl. Jestli s ním chceš mluvit, smluvím ti schůzku. Něco mi dluží, myslím, že by to neměl být problém.
Hynek: Co ti dluží?
Vanda: *(nechce o tom moc mluvit)* Chtěl pomoci s jednou ženskou, co mu leze na nervy. Říká si Sametová Markéta. Zřejmě si myslí, že dostane nobelovku za mír. *(pauza)* Co je?
Hynek: Počítám, žes mu moc nepomohla.
Vanda: *(překvapeně)* No...rozmyslela jsem si to, jak to víš?
Hynek: Zdá se, že navštívila Přikryla chvíli přede mnou. Byl vzteky bez sebe.
Vanda: Markéta byla u Přikryla? Vždyť říkám, že je cvok. Něco jako ty, ale ještě o něco depresivnější. Dělal jsem s ní rozhovor, přečti si ho.
Hynek: Možná přečtu, začíná mě to zajímat.
Vanda: Tak vidíš. Ona každopádně znala tebe. *(usměje se)* Kdo by řekl, že máš ještě fanyanky.

Zvonek

Hynek: *(nepřítomně)* To bude asi Blanka.
Vanda: Hele asi jo. Budu muset běžet. *(Má se k odchodu)* Rozhodně nedělej žádný pitomosti. Jestli máš pro Přikryla nějakou nabídku, zkus se s ním sejít někde mimo jeho pracovnu. Chodívá hrát karty do Kavárny Remek. Zítra se tam stav, domluvím ti schůzku. Přijdeš?
Hynek: Dobře. Kavárna Remek. Měj se a pozdravuj Blanku.
Vanda: Díky. Pa, brouku.

Hynek zůstane sám. Kouká z okna. Všimne si kytky a zalije jí zbytkem čaje od Vandy. Usedne ke stolu. Všimne si, že tam Vanda nechala tu knížku. Začte se do ní. Pomalu se zatmí.

Kavárna Remek (virtuální realita)

Pomalou se rozetmí. Hynek přichází do kavárny, má přes ruku přehozený kabát. Jsou tu dva malé stolky. Usedne ke stolku s prázdným šálkem kávy. Několikrát se rozhlédne, zdá se že někoho vyhlíží, ale servírku ne. Přichází servírka a překvapí ho zrovna, když to nečeká.

Servírka: *(bere prázdnou skleničku)* Ještě něco si budete přát?

Hynek: *(vzhlédne a chvíli na ní nechápavě hledí)* Já...jsem si ještě nic neobjednal.
(ukáže na skleničku) To už tu bylo.

Servírka: Aha. Tak moment.

Hynek se opět snaží soustředit na cosi v kapse kabátu. Za chvíli přichází opět servírka a podává mu lístek.

Servírka: Máte vybráno?

Hynek: *(opět nechápavě hledí a bere si lísek)* Můžu se podívat?

Přichází Přikryl. Hynek se snaží rychle dívat do lístku. Přikryl přijde ke stolu a křikne na servírku.

Přikryl: Co ten bordel tady?

Servírka rychle sklídí ze stolu lístek s útratou (zmuclá ho), vrátí tácek do stojánku a chce uklidit i noviny, které tam někdo nechal.

Přikryl: Ty noviny ne. Podívám se do nich, než ostatní dorazí.

Servírka se vrátí k Hynkovi, zabořenému do lístku.

Servírka: Nemám vám to přečíst sama?

Hynek: *(vynoří se)* Co? Ehm, dám si zatím jen bylinkový čaj.

Servírka: Vy byste mě rozesmál. Máme Pigi a kafe.

Hynek: No jo vlastně. Tak mi prosím doneste ten Pigi.

Servírka odchází. Hynek se zadívá na Přikryla.

Hynkův hlas: Buran. Sedí si, jako by mu to tady patřilo. Proč bych měl proboha psát o tomhle člověku? Takových blbů jsou přece plné ulice. Padouch, kterého hledám já, by měl mít jiskru. *(zahledí se na kabát)* Něco jako já. Beztak zrovna nemám co na práci.

Hynek sáhne do kabátu, rychle se rozhlédne, a pak vyndá revolver. Velice neobratně se v sedě otočí a paží druhé ruky namíří na Přikryla. Chvilí míří. Nakonec stiskne, ale nic se nestane. Zadívá se na pistoli a začne tam cosi mačkat a kroutit. Pak to zkusí znovu a opět nic. Nakonec zbraň odevzdaně odhodí na stůl.

Hynkův hlas: *(suše)* Nedokážu zabít člověka ani v počítačové hře. To je bída. Jedno je jasné, jako záporná postava bych neobstál.

Hynek chvíli přemýšlí, jeho hlas po chvíli zamyšleně pokračuje

Hynkův hlas: Nějakou změnu by to ale chtělo. Role intelektuálního zbabělce už mě omrzela. Proč jí hrát i tady? Žít dva stejné životy? To nedává smysl. *(pauza)* Třeba je pro mě vražda hned na začátek moc velké sousto, mohl bych zkusit něco menšího.

Všimne si krabičky cigaret, jednu zkusmo vyklepne.

Hynkův hlas: Třeba bych se mohl naučit kouřit.

Vyklepne poslední Startku. Uvažuje kterým koncem si ji strčit do pusy, nakonec se pro jeden rozhodne. Najde také sirky. Když je ale otevře, vysypou se na zem. Hynek je sbírá. Přichází servírka s čajem. Všimne si revolveru na stole.

Servírka: Co je sakra tohle? Čí to je?

Hynek: *(vyskočí zpod stolu)* Á...mohl bych poprosit o cukr? Víte, snažím se přestat, ale...

Servírka: To je vaše..?

Hynek: *(začne kašlat)* To...to je moje, prosím vás tiše.

Servírka: Kde jste to vzal? Copak vás u vchodu neprohlíželi?

Hynek: Prosím vás tiše. Tiše! Já vám to vysvětlím. Měl jsem to v rukávu.

Servírka: Dejte to sem, vy kouzelníku. Tady takovýhle věci nemají co dělat. Tohle je slušná kavárna. Druhá cenová.

Hynek: Ano...tady prosím. Stejně s tím neumím.

Servírka: Tak co to sem nosíte?

Hynek: Ehm...já...*(šeptne)* chtěl jsem si něco zkusit.

Servírka: Něco zkusit? Vy mi teda dáváte, doufám, že si aspoň dáte ten čaj, než rozpoutáte peklo.

Hynek: Jsem směšný, vidíte. *(sedne si a začne míchat bezmyšlenkovitě čaj)*

Servírka: Ale ne, jen mi nějak nepasujete na teroristu.

Hynek: To ne.

Servírka: Tak co to mělo znamenat?

Hynek: Zajímalo mě, co to s ním udělá. *(kývne směrem k Přikrylovi)* On sám mě nechal zabít bez mrknutí oka.

Servírka: Kdo, *(tiše)* Přikryl? Chtěl jste zabít *(tiše)* Přikryla? To máte teda kuráž. *(přisedne si)* Jste tu krátce, že jo?

Hynek kývne

Servírka: A jak se vám tu líbí? Síla, vidíte? Byl jste se už podívat na Jižáku.

Hynek: Ne.

Servírka: Tam určitě zajděte, běhá z toho mráz po zádech. Lepší než ve skutečnosti. Hele, nesmíte se prostě nechat vyprovokovat. Tak to tu holt maj pod palcem komunisti, no a? Daj se tu přece dělat mraky jinejch věcí, než se k tomu nějak vyjadřovat. Podívejte na mě – já jsem teď servírka.

Hynek: No právě. Teda, chtěl jsem říct, co vás na tom může bavit?

Servírka: Vždycky jsem to chtěla zkusit. Jednou bych si chtěla otevřít restauraci, tak se snažím okoukat, co se dá. Oni věděli, kde ušetřit, no vážně. Dokonce si tu vydělám i trochu peněz. Těch skutečnejch, víte?

Hynek: To mě moc neláká. Vyděláváním peněz jsem už jeden život promarnil.

Servírka: Tohle je typický. Nechápu, proč si všichni myslej, že právě tady napraví svoje životní omyly. Tady! Dejte na mě, jestli čekáte, že tu najdete lék na svoje bolístky, tak to jste na špatný adrese. Moje známá vždycky říká, že lidi, jako jste vy, jsou nejhorší, protože nikdo neví, na jakou stranu se dají a kam až jsou ochotný zajít.

Hynek: *(usměje se)* Ta vaše známá mě má přečteného.

Servírka: A nejen vás. Říká se jí tu Sametová Markéta. Vlastně to byla ona, kdo mě přesvědčil, abych přestala dělat volavku pro Antikom. A měla pravdu. Tohle je lepší, než pro nic za nic riskovat život. Jsem v tom docela dobrá, ne?

Hynek: *(velice nepřesvědčivě)* Ano.

Přichází Vanda. Jako prvního uvidí Přikryla. Rozhlédne se a spatří i Hynka. Přejde ke stolu.

Vanda: Ahoj. Tak co, už jsi s ním mluvil?

Servírka: Ne, včas jsem ho zastavila. Ahoj Vando.

Vanda: To je dobře. *(k servírce)* Já se bála, jestli neudělá nějakou pitomost. *(k Hynkovi)* Domluvím ti s ním tu schůzku, jo?

Hynek: *(odevzdaně)* Dobře.

Vanda si přisedne k Přikrylovi a tiše si povídají. Přikryl se několikrát s povýšeným výrazem otočí.

Servírka: *(k Hynkovi)* Jak se vlastně jmenuješ?

Hynek: Hynek... Tomáš...vlastně teď už Filip...myslím.

Servírka: To je v pohodě Hynku, já taky nerada používám cizí jména. Já jsem Kristýna. *(podá mu ruku)*

Hynek: *(nepřítomně jí stiskne)* To už je potřetí, co slyším o Sametové Markétě. Je tu nějak populární. Proč se jí tak říká?

Servírka: Víím já? Asi proto, že se tolik snaží, aby se tu lidi přestali zabíjet a chovali se, jako by ta revoluce proběhla. Navštívila snad každého, kdo má v týchle hře na svědomí nějaký násilí. Proč se na ni ptáš?

Hynek: Chodívá sem někdy?

Servírka: (pokrčí rameny) Občas jo. Neohlásí se ani neřekne, kdy přijde zase. Najednou tu je a za chvíli zas někam zmizí.

Mezi tím se Vanda zvedne od vedlejšího stolu a s Přikrylem si podá ruku. Poté přijde k Hynkovu stolu.

Vanda: Teď se mu to nehodí, ale máš přijít v šest večer do jeho kanceláře.
Ne že přijdeš pozdě.

Hynek: Tak dík. Máš to u mě.

Vanda: Hele, musím běžet. Ještě musím dneska napsat dva články a navíc se za chvíli vrátí Blanka z práce. Pa, brouku. Ahoj Kristy.

Hynek: Ahoj.

Servírka: Měj se, Vando. No já zas musím jít něco dělat. Uvidíme se u zpropitného.
(koketně na něj zamrká)

Pomalů zatmít.

U Vandy doma (realita)

Vandin pokoj je stylový, útulný, čistý a doplněn několika praktickými dekoracemi. Vanda se pomalu napřímí z pololehu do sedu. Sundá si z očí herní konzoli a začne si je mnout. Na desce stolu před ní, sedí Blanka s hrnkem kávy. Je zamyšlená, takže nevidí, že se Vanda probrala. Vanda si uvědomí, že Blanka sedí přímo proti ní a trochu se jí lekne.

Vanda: (zmateně) Ahoj Blani. Jsi tu dlouho?

Pauza

Blanka: Teď jsem přišla. (pauza) Chceš taky kafe?

Vanda: (vstane a dá jí pusu) Díky, možná později. Musím, ještě napsat dva články. Potřebovala jsi něco?

Pauza

Blanka: Ne, nepotřebovala. Jen jsem se na tebe přišla podívat.

Vanda: Taky tě ráda vidím, prdelko. Tak nevadí, když budu chvíli psát? (otevívá notebook)

Blanka: Ne, ne, jen piš. Můžu tu chvíli být s tebou? Nebude tě to rušit?

Vanda: Jasně, že ne. (strojeně se usměje) To jsou otázky.

Následuje delší chvíle, kdy Vanda píše a Blanka ji pozoruje. Jednou či dvakrát se přitom napije.

Blanka: Hodně jsem přemýšlela.
Vanda: *(nepřítomně)* Vážně? A na co jsi přišla, lásko?
Blanka: Myslím, že nejlepší bude rohový záchodek.

Vanda zpozorní a přestane psát

Blanka: Ten obdélníkový se Julince pořád pletl do cesty a nadělalo to svinčík.
Vanda: *(opět se vrátí ke psaní)* Dobře.
Blanka: Taky už jsem vybrala klec. Je v ní víc místa a ani není moc drahá, protože...
Vanda: *(vzhlédne od psaní)* Vždyť přece máme klec.
Blanka: *(nevěřičně)* Přece bys jí nedávala klec po Julince?
Vanda: Jen jsem myslela, že když...*(zarazí se)* asi máš pravdu, bude lepší koupit novou.
Blanka: Co kdyby se Julinka třeba...
Vanda: Jasně já vím, to je dobrý, koupíme novou.

Vanda se dá opět do psaní

Vanda: Už máš jméno?
Blanka: Ještě ne, zúžila jsem výběr na patnáct. *(pauza)* Zatím se mi nejvíc líbí Evženka. *(pauza)* Jak se ti líbí Evženka?
Vanda: Nevím, myško. Je to takový...

Pauza. Vanda stále píše

Vanda: ...zní to trochu jako žíněnka, ne? Nebo...peněženka.
Blanka: Myslíš? Dneska volal pan Krapík, jestli se na to freťátko nechceme podívat. Ale já jsem mu řekla, že raději počkáme, nevadí? Já bych si jí totiž asi hned chtěla odnést domů, ale ona je ještě malinká a mohla by se nachladit.

Pomalou se zatmívá scéna, zatímco Blanka stále mluví

Blanka: Pan Krapík taky říkal, že potom budeme muset na vyšetření oušek. Pamatuješ, jak byla Julinka náchylná na ouška? Pan Krapík říkal, že tam určitě měla roztoče, chudinka. U Evženky si na to musíme dát pozor....

Ulice (virtuální realita)

Hynek čeká na chodbě před Příkrylovou kanceláří. Občas koukne na hodinky. Kolem projde žena, kterou Hynek sleduje.

Hynkův hlas: Brzy bude šest. Byla pitomost pokoušet se zabít Přikryla. Člověk se přece nestane padouchem tak, že zabije jiného padoucha. Byl by ze mě prachspostý kladas. Já ale nepotřebuji kladného hrdinu. Já potřebuji záporného hrdinu. A tady je, tak na co si stěžuju? Neměl jsem hned na začátku tolik tlačit na pilu. Někdo jako Přikryl má určitě mraky nepřátel. Je vlastně zázrak, že se pořád ještě drží. Musí to být zajímavá povaha. Ideální materiál.

Hynek se znovu podívá na hodinky

Hynkův hlas: Je právě šest hodin. Ukážu Přikrylovi, že je na mě spoleh. Jestli se chci o něm něco dozvědět, musí mi začít věřit. Bude si podle mě moci řídit hodinky. Jde se na věc.

Siluetu Hynka dojde ke dveřím, stiskne kliku, ale je zamčeno. Ještě několikrát je stisknuta klika, ale nikdo neodemkne.

U Karla doma (realita)

Karel Přikryl večeří doma v kuchyni. Karel je oblečen do trička s kšandami. Uprostřed stolu stojí nedopitá lahev od piva. Karel spěšně dojí a chce se zvednout od stolu.

Lada: Kam?

Karel: Chtěl jsem si jít na chvíli zahrát. Mám domluvenou schůzku.

Lada: A nádobí?

Karel se otráveně zvedne a začne sklízet ze stolu.

Karel: Budeš dopíjet to pivo?

Lada: Klidně si ho dej.

Karel vezme lahev a chce se napít

Lada: Skleničku si vem.

Karel si nalije

Karel: Nevolal Staník? (*napije se*)

Lada: Ne. Byl tu.

Karel: (*překvapeně*) Tady? Staník? Proč jsi mi nic neřekla?

Lada: Kdyby sis furt nehrál na vojáčky, mohls ho vidět taky. Utři si pusku.

Karel: (*utírá vousy*) Ale...

Lada: Normální lidi jsou doma s rodinou, ale ty si hraješ jako malej parchant. Ale co já se vůbec rozčiluju.

Karel: (*smutně*) Kdy tady byl?

Lada: Vodpoledne po „Láskách slavných“, mohly bejt tak čtyři.
Karel: Dalas mu na pivo?
Lada: Ne, počkám, až mi to poradíš. V kolik zejtra vůbec jedeš?
Karel: Zejtra mám Prahu, takže od šesti, vlastně už v pět, zas mi v autobuse přestala fungovat klimatizace. Je tam k padnutí. Musejí se mi na to podívat. *(váhá)*
Půjdeme si zítra někam sednout?
Lada: *(pookřeje)* No ne, ty sis vzpomněl.

Karel pokývá hlavou a po očku se podívá na kalendář, kde je zítřek syně červeně označen.

Karel: Tak na sedmou?
Lada: Na půl osmou, do sedmi mi jdou „Zpovědi“ *(zvedne se a jde k latoru s nádobím)* Ukaž, já to dodělám.
Karel: *(opatrně)* Mám...ehm...mám říct Staníkovi, jestli nechce slavit s námi?
Lada: Můžeš, ale asi se mu nebude chtít, když tu byl dneska *(pauza)* Tak si jdi zas hrát.

Ulice (virtuální realita)

Hynek stojí ve světle lampy vzadu kousek napravo. Je večer. Přichází Vanda.

Vanda: Promiň, musela jsem počkat, až Blanka usne. *(mračí se)* Asi si brzo koupím fretčí kožich.
Hynek: Je to tak zlý?
Vanda: Ještě horší. Tak co, jak jsi dopadl?
Hynek: U Přikryla? Nebyl tam.
Vanda: Ne? To je zmetek. Mě řekl, že bude. Počkej, tohle mu nedaruju.
Hynek: Podle mě by sis měla s Blankou promluvit. Jestli to půjde takhle dál, tak se dřív nebo později rozejdete.
Vanda: Od rozvedenýho chlapa si nechám radit, jak si udržet vztah s partnerem.
Hynek: Tím spíš bych ti měl radit. Abys nedopadla, jako...
Vanda: Hele, támhle jde Markéta. Co, že se ukazuje takhle na ulici?
Hynek: Markéta? Kde?
Vanda: Tamhle, jdou sem. Nekoukej tam.
Hynek: Která to je?
Vanda: To je jedno. Pojď pryč, ať nás nevidí.
Hynek: Nemohla bys mě s ní seznámit?

V popředí zleva vyjde hlouček lidí, kteří si tiše povídají. Je to Markéta, Ema a Germanus. Germanus má ulízané vlasy, velké dioptrické brýle a rukavice s ustříženými konci, kolem krku starou šálu, pohybuje se shrbeně ale celkem hbitě.

Vanda: Zbláznil ses? Se Sametovou Markétou si nemůžeš jen tak smluvit dostaveníčko. Germanus by s tebou zametl, jen bys na ní mrknul. Pojď radši

pryč, je mi divný, proč se Markéta ukazuje takhle otevřeně na ulici. Tady bude brzo horko.

Hynek: Germanus?

Vanda: Ten somrák s brejlema. Nehnul se od Markéty, ani když jsem s ní dělala rozhovor. Musel stát aspoň za dveřma. Hroznej rapl, ale nejlepší střelec, jakýho jsem kdy viděla. Podle mě musí nějak podvádět, protože to jinak není možný. Pojď pryč (*táhne Hynka pryč*)

Hynek: Co je ti? Proč se za mě schováváš, ty se jí bojíš, nebo co?

Markéta: (*k Emě*) Ale já ti v tomhle nepomůžu, Emo. Nejsem bojovnice za práva žen, vlastně nejsem vůbec žádná bojovnice. To co navrhuješ, je naprostá hloupost...

Ema: Není, drahoušku. Potřebuješ větší podporu. Potřebuješ větší publicitu. Proč vlastně nevyšel ten rozhovor, cos dělala?

Markéta: Ten mi radši ani nepřipomínej.

Ema: A jak jinak se teda o tobě mají lidi dozvědět, miláčku? Máš jen mě a tohohle podivína (*ukáže na Germanuse*) a potřebovala bys armádu.

Markéta: A k čemu by mi byla armáda? (*spatří Vandu*) Ale! Ahoj Vando, to je mi překvapení. My o vlku...

Vanda neochotně vyleze. Germanus se dobelhá k Hynkovi, několikrát ho zvědavě obejde, pak se opře zády o zeď, vytáhne pomeranč a začne ho loupat. Nespustí oči z Vandy.

Vanda: A...hoj, Markéto.

Markéta: Nějak jsme posledně nedokončili ten rozhovor.

Vanda: Poslyš, já chápu, že se na mě zlobíš, ale dostala ses z toho, tak dobrý ne? Je to přece jen hra.

Markéta: Pro tebe možná, ale máš pravdu, kdyby to nebyla hra, tak jsem to nepřežila. Takže „dobrý“. Vlastně bych ti měla poděkovat. Takováhle zrada člověka lecos naučí. Copak sis pro mě přichystala tentokrát? To je můj nový vrah?

Vanda: Ne to je kamarád. Líbila se ti jeho knížka.

Markéta zbledne. Zcela jí to vykolejí.

Markéta: (*tiše*) Hynek Šefr. Požírači leknínů.

Hynek: Tužil jsem, že ji budete znát. Už je to dávno.

Vanda: Já myslela, že se to jmenuje Nálesníci.

Hynek: (*Vandě*) To sem nepleť. To je jiná knížka.

Markéta: (*není moc nadšená*) Tě...těší mě, že vás poznávám.

Hynek: Mě víc. To víte, nepotkávám postavy ze svých románů každý den.

Vanda: Jak to, postavy ze svých románů?

Ema: (*přerušuje je*) Tiše!

Hynek: Co je? Co se děje?

Ema: Slyšíte to?

Všichni, se zaposlouchají. Po chvíli se ozve zapraskání vysílačky a nějaký hlas ohlásí nezřetelně:

Hlas: Pozice. Cíl na dohled.

Vysílačka opět zapraská

Jiný hlas: Vydržte, očekávám instrukce.

Hynek: Co to bylo?

Markéta: *(nepřítomně)* Policie. *(ironicky na Vandu)* Nějak nás tu našli.

Vanda: Tentokrát za to vážně nemůžu. Přísahám, tentokrát fakt ne.

Ema: Měli bysme se zdekovat, drahoušku. A fofrem.

Markéta: Myslím, že je pozdě.

Opět zapraská vysílačka

Jiný hlas: Povolení uděleno. Zahajte akci. Opakuji. Povolení uděleno, zahajte akci.

Vysílačka opět zapraská

Hlas: Rozumím.

Z dálky se ozve výkřik a začne se blížit dusání těžkých bot.

Vanda: (opakuje) Je to jen hra. Je to jen hra. Je to jen hra....

Najíždí hudba, která nabere na tempu a na scéně se spustí divoká přestřelka. Do hudby zní výstřely. V pozadí se rozsvítí do ruda zadní stěna se siluetami a v ní začnou pobíhat lidé z jedné strany na druhou. Hlasy stále pokřikují. Germanus je najednou úplně jiný. Pohybuje se vzpřímeně, rychle a každou chvíli míří zbraní jiným směrem. Snaží se přitom krýt Markétu. Markéta se krčí a padne na zem. Mezitím se Hynek snaží vytáhnout svojí zbraň, ale když to vidí Vanda, praští ho přes ruku a zbraň mu vypadne. Hynek zbraň hledá na zemi. Světla naráz zhasnou. Hudba se změní na pouhý táhlý ambientní zvuk. Když se světla rozsvítí, na zemi leží Ema. Ze tmy vyjde Markéta a smutně si k ní klekne. Pohladí ji. Z druhé strany vyjde Hynek. Markéta na něj chvíli hledí, potom se začne pomalu zvedat.

Hynek: Proč se vydáváte za Markétu?

Markéta: Protože jsem Markéta.

Hynek: Ale ne ta z mojí knížky.

Markéta: A co když ano.

Hynek: Ne, vážně. Proč tu jste? Proč tohle děláte?

Najednou se ve štychu objeví i Germanus, odvede Markétu pryč.

Hynek: *(volá)* Počkejte!

Hynek zůstane sám. Hudba utichne. Do kuželu za Hynkova záda vstoupí Vanda.

Hynek: (neohlédne se) Docela rád bych si přečetl ten rozhovor. (zamyslí se a doplní)
Bez cenzury.

Vanda nad tou poznámkou protočí oči, ale neokomentuje to. Jen kývne. Kužel zhasne

Interview II. část (virtuální realita)

Ta samá tovární hala, jako na začátku. Pokračujeme v rozhovoru, který předtím skončil. Na židli u stolu sedí Markéta, na okraji stolu sedí Vanda.

Vanda: Ve Světě pod Hvězdou ses asi nejmíc zapsala svojí snahou zmírnit násilí. Co ti na tom vlastně vadí? Je to přece jenom hra. Bojíš se, že to má negativní dopad na mládež?

Markéta: Zkusím ti to vysvětlit na příkladu. Znáš knížku Nálesníci?

Vanda: Zním dokonce jejího autora, Hynek Šefr je můj kamarád.

Markéta: Vážně? Je to můj oblíbený autor. A četla jsi je, Nálesníky?

Vanda: No...ehm.... Řekněme, že se na ní už delší dobu chystám.

Markéta: Je to sbírka takových pohádek. Mladý roztržitý otec vezme na pronajatou chatu v horách svoje dvě děti – chlapce a holčičku, aby tam strávili vánoční prázdniny. Autu se ale na ledové cestě zadře asi kilometr od cíle motor, a když na chatu konečně dojdou, zjistí, že do spižírny vzadu se dostal medvěd a sežral zásoby. Aby toho nebylo málo, přičene se sněhová bouře, která jim znemožní návrat pěšky. Když vánice zuří už třetí den, rozhodne se otec, že sjede na sáňkách dolů do vesnice a přivede pomoc. Dá dětem jasné instrukce a zmizí v chumelenici .

Vanda: To má být pohádka?

Markéta: Počkej, to není všechno. Děti na něj čekají, ale když se otec nevrací, namluví chlapec sestře, že jsou v kouzelné říši. Začnou podnikat hrdinské výpravy do spíže, kde hrozí, že se vrátí medvěd, ale odměnou zas může být zapadlý balíček sušenek nebo zakutálená sklenice marmelády. Jindy zas podniknou cestu do sklepa, který působí strašidelně, ale zase je tam kotel, který je odmění teplem. Každá tahle výprava je napsaná jako samostatná pohádka a každá končí šťastně. Jako by celou tu příšernou situaci, všechen ten strach, hlad, zimu i obavu, že se tatínkovi něco stalo - to všechno jako by ty děti vlastní fantazií vytěsnili do tenkých mezer mezi jednotlivými příběhy. Člověk o nich nečte, jen ví, že tam jsou. Je to opravdu krásně napsaný příběh. Hodně mi to v životě pomohlo přemýšlet o některých věcech jinak.

Vanda: A jak to končí?

Markéta: To není důležité. Říkám to proto, že mi tenhle svět Nálesníky dost připomíná. Lidé tu zažívají skvělá dobrodružství, ale ve skutečnosti to tady není k žití.

Vanda: *(chvíli mlčí)* A nemáš pocit, že by byla nuda, kdyby kolem sebe všichni jenom chodili a jeden na druhého se křečovitě usmívali? Není lepší, když vybijí všechnu negativní energii tady a ve skutečném světě se k sobě chovají slušně?

Markéta: Jak dlouho jsi nebyla v realitě? Máš pocit, že to tam takhle funguje? Vracíš se tam ráda? To asi proto, že jsou tam všichni hrozně pozitivní, nemám pravdu?

Vanda: Mám to tedy chápat tak, že jsi zanevřela na skutečný svět, protože tě tam nic dobrého nečeká?

Markéta: Nic takového jsem neřekla.

Vanda: Nebo jsem měla říct, že tě tam „nikdo“ nečeká?

Markéta: *(rozčílí se)* Já přece mluvím úplně o ničem jiném!!! Aha, já zapomněla, čtenáři chtějí vidět pod pokličku. No možná by mohli trochu nahlédnout pod tu tvoji. Co tvůj osobní život? Musí být asi neobyčejně vzrušující, když trávíš většinu času tady. Pročpak právě nejsi doma se svým přítelem?

Vanda: To jsi vedle.

Markéta: Á, takže lesbička.

Vanda: *(vstane)* No a? To ti snad taky vadí? Jak se vůbec opovažuješ kázat a moralizovat ostatní? Co ti dává právo soudit, co je normální a co ne? Tohle není realita. To je hra! Smrt tu neznamená to, co ve skutečném světě!!

Markéta mlčí. Vanda se uklidní.

Vanda: Omlouvám se, to bylo neprofesionální.

Markéta: Ne, já se omlouvám. Nemám nic proti lesbičkám. Vlastně jsou mi sympatické.
(Pauza) Tím nemyslím, že bych taky...

Pauza. Obě si případnou hloupě, začnou se culit.

Vanda: Ehm. Kde jsme to skončili? Aha, snažíš se tedy zabránit násilí ve Světě pod Hvězdou. Jak to děláš?

Markéta: Navštěvuju postupně lidi, co si libují v násilí a manipulaci a snažím se je přesvědčit, aby s tím přestali.

Vanda: Není to nebezpečné.

Markéta: Většinou ano.

Vanda: A funguje to.

Markéta: Většinou ne.

Zatmít

U Vandy doma

Koupelna v bytě Vandy a Blanky. Opět stylová, citlivě vyzdobená a designově čistá. Vanda se češe před zrcadlem. Zády k publiku. Blanka sedí v županu na židli, čelem k publiku. Vlasy má svázané ručníkem. Kolem ní leží pár časopisů o chovatelství. Jedním z nich se pročítá.

Vanda: Museli tam toho dát nejmíň dvě kila, protože ten výbuch zničil okna v celé ulici. Vsadila bych boty, že to byla pomsta za toho popraveného kluka, co pašoval zbraně.

Chvilí je ticho

Vanda: Nějak mi začínají padat vlasy. Nemáš ještě ten šampón proti vypadávání vlasů, Blani?

Blanka: *(aniž by vzhlédla)* Už jsem ho dopotřebovala, ale on stejně moc nepomáhal.

Vanda: Kruci. Dneska jsem koukala na Elišku.

Blanka: *(aniž by vzhlédla)* Evženku.

Vanda: Jo, promiň na Evženku, mám pocit, že pila z toho dudlíku.

Blanka: *(kývne)* Z napaječky. Už si na ní pomalu zvyká. Tu misku s vodou jsem jí musela vzít. Pořád se v ní cachtala, bála jsem se, že se nastydne.

Vanda: Tak já jdu dopsat ten článek.

Blanka: Článek?

Vanda: O tom výbuchu, teď jsem ti o něm vyprávěla. *(podívá se na ni)* Ty jsi brečela?

Blanka: Ne, vyndavala jsem si čočky.

Vanda: Aha. Tak já budu v pracovně, jo?

Blanka: *(čte)* Dobře.

Vanda odejde, Blanka přestane číst a ustaraně se zahledí směrem, kterým Vanda odešla.

Zatmít

Kavárna Remek (virtuální realita)

Pomalou se rozetmí. Hynek sedí u stolu, vypadá velmi unaveně.

Hynkův hlas: Říká se, že všechno už bylo napsáno, ale není to pravda. Některé příběhy mají svůj čas. Když přijde ta správná chvíle, příběh se zrodí. Z čista jasna se prostě stane něco, co se ještě nikdy nikomu nestalo a lidi pak krouť hlavou. Když ale takový příběh vznikne nejdřív v něčí hlavě, nikoho to nerozruší - je to přece jenom jako. Problém je, že jakmile je to venku, vznikne ta možnost.

Určitá nepatrná možnost, že by se to mohlo přece jen někomu více či méně opravdu stát. Věděl jsem, že tenhle příběh na někoho čeká, ale nemohl jsem přestat psát, nešlo to.

Během promluvy vytáhne z kapsy krabičku cigaret. Chce si jednu vyklepnout, ale vysypou se všechny, Hynek je sbírá pod stolem. Přichází Kristýna, když uvidí Hynka, usměje se a zakroučí hlavou.

Kristýna: Budeš mi muset vysvětlit, jak tohle děláš.
Hynek: Co, jak dělám?
Kristýna: Jak ses sem dostal.
Hynek: Dveřmi.
Kristýna: Ty jsem před půl hodinou zamkla.

Nastane pauza. Kristýna čeká na vysvětlení.

Kristýna: No tak, tohle není poprvý, co ses tu takhle vyloup. Tak ven s tím. Kudy chodíš?
Hynek: *(nečeká, že mu bude věřit)* Zním zadní vrátka.
Kristýna: Asi budou pod stolem, co? Jak chceš, nech si to pro sebe, stejně tě musím vypakovat, zavíráme.

Hynek se neochotně zvedá

Hynek: Třeba si ze mě jen střílí.
Kristýna: Cože?
Hynek: Markéta. Nejspíš si ze mě jen dělá legraci.
Kristýna: Myslíš, že sem přestala chodit, protože si z tebe dělá legraci? Tak to si docela fandíš. Ta má v hlavě jiný starosti.
Hynek: Možná jí jenom znám líp, než si myslíš.

Kristýna se zasměje

Hynek: Možná líp než ty.

Kristýna se chystá našťvaně něco říct, ale pak se zasměje.

Kristýna: To bylo dobrý. Čekal jsi, že ti teď vyklopím všechno, co o ní vím, že jo?
Hynek: Tak trochu. Hlavně tu část o jejím skutečném životě.
Kristýna: Markéta o svém pravém životě nikdy nemluví.
Hynek: Nejspíš vím proč.
Kristýna: Dobře, vyhráls *(sáhne pro lahev a rumu dva panáky)*. Právě mě to začalo zajímat. *(nalije)* Tak povídej.
Hynek: Nedělám si naděje, že znáš mojí knížku Požírači leknínů...
Kristýna: Ty píšeš? O čem to je?

Hynek: Odehrává se to koncem dvacátých let minulého století v Chicagu. V celém městě je prohibice a svádějí se neuvěřitelné boje o moc. Do toho všeho se najednou objeví žena, která působí, jako by se předávkovala kurzů pozitivního myšlení. Pokaždé se záhadně zjeví u některého z hlavních neapolských bossů a snaží se ho přemluvit, aby sekal dobrotu. Takové ty obvyklé věci jako aby si užíval dne, zdravě jedl a nezabíjel lidi. Stejně záhadně se jí pak vždycky podaří uniknout dřív, než jí někdo stihne cokoli provést. Tahle žena se jmenuje Markéta a pohybuje se vždycky v doprovodu svého ochránce, který si říká Germanus. Markéta je přesvědčená, že jí na zem seslal bůh, a tak chodí a snaží se promlouvat k lidem, přesvědčuje je o nesmyslnosti násilí, zkrátka dělá všechno pro to, aby bylo na světě líp. Jako jediná ale z celého města netuší, že tohle není realita. Ve skutečnosti prodělala těžkou autonehodu a je trvale upoutaná na lůžko. Její smysly nefungují, nic ze svého dřívějšího života si nepamatuje. V podstatě jenom vegetuje. Jeden mladý neurochirurg se ale pokusil v rámci své dizertační práce připojit Markétin nervový systém na počítačovou hru Svět Omerty. Markéta netuší, že není ve skutečném světě. Nic si nepamatuje. Myslí, že je něco jako druhý Ježíš.

Kristýna chvíli zaraženě sedí

Kristýna: Myslíš, že tu knížku Markéta četla?
Hynek: Vím to.
Kristýna: Končí to dobře?
Hynek: Moc ne. Markéta zjistí, že je to hra a nechá se odpojit.
Kristýna: Naše Markéta ale ví, že tohle je hra.
Hynek: Ano, to ví.

Pauza

Kristýna: Ale...
Hynek: Já nevím, kolik z toho mají obě Markéty společné. Možná že nic. Potřeboval bych s ní mluvit.
Kristýna: Je to divný. Ještě se nestalo, že se neukázala takhle dlouho. Myslíš, že jí někdo zabil?
Hynek: Neřekl bych, nejspíš se jenom někde schovává. *(odchází)*
Kristýna: Před čím?
Hynek: Bojím se, že přede mnou.

U Karla doma (realita)

Pomalou se rozetmí. Karel sedí zakloněn v židli ve svém pracovním koutku doma, na hlavě má nasazen tenký virtuální pásek. Lada uklízí pokoj.

Lada: ...prostě to jednou vyhodím a bude.

Opět chvíli tiše uklízí.

Lada: Bordel jak prase... a nešáhne na to, jak je rok dlouhej.

Opět chvíli tiše uklízí.

Lada: Tatínek, ten pořád doma něco kutil a spravoval... Pořád někde lítal...

Opět chvíli tiše uklízí.

Lada: Chrápe za bílýho dne.

Opět chvíli tiše uklízí. Všimne si, že má Karel ve vlasech smítko, vyndá ho a uklízí dál.

Lada: A já mu tu ještě kráva uklízím.

Opět chvíli tiše uklízí. Potom se rozhlédne a odchází.

Lada: Tak, už jenom vyluxovat a je to. *(odchází)* ...Prostě to jednou vyhodím a bude.

Zatmít

Kancelář Karla Příkryla (virtuální realita)

Hynek přichází do budovy, je prohledáván ochrankou, je mu odebrána zbraň a je vpuštěn dál.

Hynkův hlas: Jmenuji se Hynek Šefr, ale na tom nesejde. Zrovna tak bych se mohl jmenovat Kroupa. Jdu za Příkrylem. Ta zadní vrátka ho zajímají, konečně pochopil, jakou by tím získal moc. *(Kolem Hynka projde silueta ženy, Hynek se za ní ohlédne.)* Taky jsem pár věcí pochopil, jsem zvědav, co na to Příkryl.

Ozve se zaklepání. Scéna v popředí se rozsvítí. Na stole leží papíry. Ozve se spláchnutí.

Příkryl: No dále, no. Dále.

Hynek: *(nakoukne)* Smím?

Příkryl: *(bodře)* No jen pojď dál, hochu.

Sedne si a pohrává si s nějakou složkou.

Příkryl: Posad se.

Hynek si chce sednout ke stolu

Příkryl: Sem ne. Táhle na tu.

Hynek se rozpačitě zvedne a přeseďne si na židli vzadu u stěny vedle dveří. Přikryl na něj dlouze hledí a měří si ho.

Přikryl: Tak co s tebou?

Vychutnává si to, stále si hraje se složkou.

Přikryl: Ty jsi programátor?

Hynek: Ne, spíš tak trochu píšu, ale...

Přikryl: *(zvedne se)* Takže spisovatel. Co píšeš?

Hynek: Většinou pohádky.

Přikryl: *(usměje se)* Skutečně? Tak proč tě tu mám mezi zakázanými autory *(poklepe na složku na stole)*? Myslel sis, že si tě nedám zjistit?

Hynek: Myslel jsem, že nevíte, že píšu.

Přikryl: Nic takového jsem neřekl. Ptal jsem se, jestli jsi programátor. *(nahlédne)* Co to je, ty Požírači leknínů?

Hynek: A ták. Pravda, tohle není pohádka, ale nepsal jsem to proti režimu. Ten název je jen taková metafora.

Přikryl: No právě. No právě. To jsi se neuvedl nejlíp. *(pauza)* No dejme tomu, že to byla mladická nerozvážnost. Tak jak je to s těma zadníma vrátkama, jak to funguje?

Hynek: Jednoduše. V určitou chvíli dokážu změnit místo, kde se právě nacházím a můžu se přenést kamkoliv jinam. Třeba do Německa, když na to přijde.

Přikryl: *(zdechuceně)* Proč do Německa? Co v Německu? *(posadí se)* Dokážeš to nějak řídit?

Hynek: Ano.

Přikryl: Dokázal bys mě to naučit?

Hynek: Ano.

Přikryl se v očekávání se zakloní.

Přikryl: Tak mě to nauč.

Hynek: Proč bych to dělal?

Přikryl: *(zváží)* Chápu. Chceš smlouvat.

Přikryl vyndá ze stolu služební pistoli ze stolu a namíří na Hynka.

Hynek: Co to je?

Přikryl: Zkouška. Jestli se umíš přenést kamkoli jinam, měl bys to co nejrychleji udělat. *(vystřelí)*

Hynek: *(včas se skrčí - vyděšeně)* Co blázníte! Takhle to nefunguje!!

Přikryl se začne smát. Není k zastavení. Popadá dech. Práskne s pistolí na stůl. Zvoní telefon. Přikryl ho během smíchu ledabyle zvedne.

Přikryl: Ale ne to jsem střílel já.

Zase zavěsí. Poté zvažní.

Přikryl: ...a jak to teda funguje?

Hynek se opatrně přiblíží ke stolu, vezme tužku a začne čmárat na papír

Hynek: Trochu jako takový speciální portál. Nemůžete ovlivnit, kdy se objeví, ale můžete ovlivnit, kam vás přenese. Čas je v tomhle případě hodně důležitý, vlastně klíčový, proto to asi doteď nikdo jiný neobjevil.

Přikryl: A jak jsi na to přišel ty?

Hynek: No...já to vlastně vymyslel. Tedy ne, pro tenhle svět, popsal jsem to v jednom svém románu. Jenže se zdá, že se tím někdo inspiroval a dodělal to i sem. Tohle není chyba systému. V té hře to někdo vytvořil schválně. Možná pro někoho. Možná pro víc lidí. Nevím.

Přikryl: *(zamyšleně)* To by hodně vysvětlovalo. No dobře, dobře. Co bys za to chtěl? Byt? Dům? *(zasměje se)* Funkci ve straně?

Hynek: To je právě to. Pamatujete si ještě na tu knihu, o které jsem vám vyprávěl?

Přikryl: Jaká knížka? *(pauza)* Počkej. Ta s tím záporným hrdinou? To nepřichází v úvahu. Jak já bych pak vypadal?

Hynek: Právě, že ne vy, ale já. Myslel jsem si, že mi poradíte, jak na to. Že se od vás něco přiučím, ale takhle to bude asi jednodušší.

Hynek namíří na Přikryla pistolí, která ležela na stole.

Přikryl: *(ztuhne)* Chceš mě zabít?

Hynek: Jak to působí na vás? Myslíte, že vám jí chci jenom ukázat?

Přikryl: *(pomalu)* Tohle si dobře rozmysli hochu. Nerozhoduješ tu jen za sebe. *(vyloví krabičku cigaret)* Cigaretu?

Hynek: *(na chvíli zaváhá)* Ne díky, snažím se přestat.

Přikryl: *(jednu cigaretu si vezme, hledá zapalovač po kapsách)* Takováhle klukovina by mohla ublížit lidem, které znáš. *(pauza)* Například ta novinářka. Pokud vím, tak jí psaní živí. Když přijde o život, přijde i o práci. Stojí ti za to nějaká dětinská pomsta?

Hynek: *(znejistí)* Tohle není pomsta.

Chvilí je ticho, pak se Přikryl začne tiše smát.

Přikryl: A co to teda je? Co teda? *(zvažní)* Podívej se, neblázni. Máš před sebou celkem slušnou kariéru. Tak si to neposer. Ty mi vrátíš moj zbraň a budeme dělat, že se nic nestalo. Dávám ti čestné slovo, že na to zapomenu.

Hynek váhá

Přikryl: Když o tom tak přemýšlím, možná bych od tebe mohl znát nějakou pohádku. *(zapálí si)* Kdysi jsem synkovi hodně četl, když byl malej. Jedna se mu hodně líbila. Počkej, jak ona se to jmenovala...

Hynek se během toho postaví, ale nechce to vidět, takže otočí hlavu. Přikryl vyskočí a začnou se o pistoli rvát. Zazní výstřel. Hynek pomalu odstoupí.

Hynek: Já nic, co vy?

Přikryl: Co se tak blbě ptáš, když to víš?

Pauza

Hynek: Jak se teda jmenovala ta pohádka?

Přikryl: *(z posledních sil)* Jdi do hajzlu.

Začne hrát hudba hudba. V pozadí se rozsvítí rudě stínohra. Hynek se upraví, potáhne z Přikrylovy cigarety a pomalu vyjde ze dveří směrem doprava do stínohry. Míjejí ho lidé. On je kosí jednoho po druhém. Jedna z postav nese lampu. Když ho Hynek střelí, zůstane lampa stát.

Hynkův hlas: Už není cesty zpět. Jestli se Markéta stýká jen s největšími zločinci a vrahy, musím se stát jedním z nich. Lehké to nebude, ale první krok je vždycky nejtěžší. A ten mám za sebou. Bůh žehnej cigaretám. Markéta nemá jinou možnost, bude za mnou muset přijít.

Hynek se otočí a sestřelí i lampu. Scéna zhasne.

Game Over (virtuální realita) + U Karla doma (realita)

Začne hrát pohodová hudba. Nalevo se objeví se kužel světla na ženu v černém (Smrt). Na pravé straně se rozsvítí scéna u Karla doma. Karel otřeseně pomalu sundá herní konzoli z očí. Dlouze hledí do prázdna. Poté se vztekle vrhne na věci v pokoji. Hází jimi na všechny strany, rozčiluje se, dupe, nakonec opět vysíleně usedne. Přichází jeho žena s vysavačem. Nevěřičně se rozhlíží. Zatmít

Smrt: *(s úsměvem přátelsky)* Nyní jste mrtvý. Zhluboka se nadechněte a počítejte do deseti. O nic nejde. Nic vám nebrání začít kdykoliv nová dobrodružství s novou identitou. Možná budete mít více štěstí jako aranžér výloh, novinář, policista nebo prodavač v papírnictví. Možnosti jsou neomezené. Svět pod Hvězdou se s vámi pro tuto chvíli loučí. Pokud máte pocit, že jste zemřeli neprávem, nebo máte jiné výhrady k funkčnosti Světa, volejte linku technické podpory. Společnost nenese odpovědnost za činy, způsobené po ukončení

hry. Pokud cítíte lehkou nevolnost, úzkost nebo závratě, zkuste ještě chvíli sedět, pokud potíže nepřestanou, vyhledejte okamžitě lékařskou pomoc (*usměje se*)

Hudba doznívá závěrečnou znělkou.

Zatmít

Ulice (virtuální realita)

Vracíme se opět k Hynkovi. Je krátce po Hynkově masakru. Hynek stojí ve světle lampy, tentokrát více vepředu, někoho vyhlíží. Kouří cigaretu. Kupodivu má dobrou náladu. Je večer. Přichází Vanda. Je velice rozčilená. Hynek jí nevěnuje velkou pozornost.

Vanda: No ty ses snad musel úplně zbláznit. Nešťoural ses náhodou v uchu bouchačkou? Nečistil sis zuby koksem? Co to do tebe vjelo?

Hynek smíchy vyprskne.

Hynek: (*kroutí hlavou*) Zuby koksem.

Vanda: Asi si připadáš jako děsnej chlapák, vid'.

Hynek se přihloupě usmívá.

Vanda: No jo, jen se směj, blbečku. Víš, co jsi způsobil? Myslíš, že jsi pozabíjel komouše? Tak to se šeredně mejlíš. Tady zařvali neviný lidi. Dovedeš si představit, jak jsou asi našťvaný?

Hynek: (*zváží*) Přikryl nebyl zrovna neviňátko.

Vanda: Jo tak, Přikryl. Tak pán se konečně pomstil. Cejtil se chudáček ukřivděnej, že ho zabili. (*chytne ho za klopy*) Tak já ti něco řeknu, kamaráde. Tohle byli chudáčci, ty jsi obyčejnej sadistickej parchant.

Hynek: Nedělal jsem to proto, že mě to baví.

Vanda: Jenom nekecej, ty sis to přímo užíval. Ještě teď ti svítěj oči.

Hynek: Nedělal jsem to proto, že mě to baví.

Vanda: Ale myslíš, že jsi tím něco dokázal? Vůbec nic. Jenom to, že seš úplně blbej.

Hynek: Neměl jsem na vybranou. Markéta se schází jen s největšími zabijáky.

Vanda: Cože? Slyším dobře? Ty vystřílíš ulici, protože se chceš s někým... setkat?

Hynek: (*Pauza*) To bys nepochopila.

Vanda: A víš, že v tomhle ti věřím? A když seš takovej kabrňák, proč se s ní nepokusíš sejít v realitě, co? Tak daleko tvoje odvaha nesahá, co?

Hynek: (*chvíli přemýšlí*) To mě nenapadlo...ale jak bych ji mohl najít?

Vanda: Jednoduše, vystřílel bys přece půl ulice.

Zprava přichází Blanka, je oblečená stylově. Nevěřicně se rozhlíží kolem sebe.

Blanka: Vando?

Vanda se nevrle otočí.

- Vanda: Teď ne, Blani, musím tu něco...Blani? Co tu proboha děláš?
Blanka: Co se to tu stalo? Proč jsou všude mrtví lidé.
Vanda: To se zeptej tady.
Hynek: *(omluvně)* Někoho jsem hledal.
Vanda: No teda. Kde ses tu vzala?
Blanka: Normálně, připojila jsem se stejně, jako ty. Sedím vedle tebe.
Vanda: *(nevědomky se podívá vedle sebe)* ...ale jak to? Vždyť tě přeci tohle nebaví, prdelko.
Blanka: A co jsem podle tebe měla dělat? Chtěla jsem tě vidět. Jsi pořád jenom tady... s cizími lidmi. Hraješ si na novinářku. Píšeš články o věcech, které neexistují. Doma tě to nezajímá. Co mám říct Evžence, když se snaží pochopit, proč si jí nevšímáš? Máš jí říct pravdu? Že se nám vyhýbáš?
Vanda: Já že si hraju? Já jsem novinářka, kotě. Tady já jsem velká novinářka.
Blanka: *(vykřikne)* A k čemu to je? *(rozhlédne se)* Tady! Nic z toho není doopravdy.
Vanda: Jak to, že ne? Dovol, abych ti připomněla, že moje články nám vydělávají opravdový peníze. Máme peníze, protože jsem novinářka a je jedno, jestli virtuální nebo skutečná. To moje články nás živí. Ne tvoje kabelky, ne tvoje korále. Ty myslíš, že tady se nedějou zajímavé věci? Že tady nejsou příběhy, o kterých stojí za to psát? No jen se rozhlídni. Nestojí snad tohle za pozornost?
Hynek: Stojí.
Vanda: Ty drž hubu, s tebou jsem ještě neskončila. *(otočí se zpět k Blance)* A jak je to vůbec s tím tvým zájmem, pusó, když už jsme u toho.
Blanka: Neříkej mi pusó.
Vanda: Myslíš, že mě je příjemný mít doma druhý místo až za tchořem? Myslíš, že mě furt baví poslouchat, jaký pěkný to udělal hovínko?
Blanka: Tak. Konečně ses ukázala. Věděla jsem, že Evženku nesnášíš. Ani Julinku jsi neměla ráda. Jenom proto, že ti zničila staré boty.
Vanda: Tak zaprvé, ty boty byly starý měsíc a za druhý nechápu, jak po mě vůbec můžeš chtít, abych měla ráda nějakou zlomyslnou zavšivenou lasičku?
Blanka: Jsi hnusná. Proč se teda pořád tak přetvařuješ? Proč jsi mi to neřekla?
Vanda: Proč asi? Protože tě mám ráda. Ale to ty nemůžeš vidět, protože máš oči jenom pro tu potvoru s těma jejíma zoubkama *(napodobí ji)*
Blanka: A proč mi to říkáš teď?
Vanda: Protože jsi mi sem přišla kázat o tom, jak zanedbávám rodinu.
Blanka: *(skoro brečí)* Ale já jsem ti nepřišla kázat, chtěla jsem tě vidět!!!! *(sedne si, je jí do breku)*

Vanda na ni chvíli hledí. Hynek do ní šťouchne a naznačí jí, že by měla za Blankou jít. Vanda jde k ní a pohládí jí po rameně.

- Vanda: Tak promiň. Já to tak nemyslela.
Blanka: *(vysvětluje)* Chtěla jsem tě jenom vidět.

Vanda: *(klekne si k ní)* Vždyť se nic nestalo, přece, ne? Vždyť mě vidíš, ne? Jsem tady. Nechceš, abych tě tu trochu provedla? Tady kousek za rohem mají zverimex.

Blanka: Vážně? Tady?

Vanda: Je tam docela živo, teda pokud ... *(podívá se na Hynka)*

Hynek: V pohodě, tam jsem nebyl.

Vanda a Blanka v závěsu odcházejí doleva. Hynek típne cigaretu.

Hynek: *(pro sebe)* Taky pomalu půjdu.

Zprava se vynoří shrbená silueta Germana. Hynek si ho všimne a napjatě ho pozoruje. Germanus chvíli stojí, nakonec udělá pár kroků a posadí se zády ke zdi, začne loupat pomeranč. Chvíli je ticho.

Hynek: Po...posílá vás Markéta?

Germanus se pustí do pomeranče ani se na něj nepodívá.

Hynek: Přišel jste kvůli těm lidem?

Germanus se na něj nechápavě podívá.

Hynek: Myslím....tu patálii s těmi mrtvými.

Germanus kývne hlavou, jako že chápe a začne znovu jíst pomeranč.

Hynek: Vy si asi myslíte, že jsem od komunistů, ale já ne...ani od Antikomu, víte? Já jsem tu sám za sebe, víte?

Germanus jí pomeranč

Hynek: Asi se ptáte, proč jsem to udělal.

Germanus jí pomeranč

Hynek: Já...totiž....potřebuju mluvit s Markétou.

Germanus vyndá najednou obálku a aniž by se na Hynka podíval, nechá ji v napřážené ruce.

Hynek: *(udiveně)* Dopis? *(pauza)* Od ní? *(pauza)* Pro mě? Hynek si vezme dopis, roztrhá obálku a čte.

Hynek: To je přece list z Požíračů. *(čte)* Slyší nás?

V nemocnici (román)

Jsme v Hykově knize. List, který čte je vytržený z jeho příběhu. Hynek náhle stojí v nemocničním pokoji. Zleva vyjde doktor v bílém plášti. Scéna s Germanusem trochu pohasne.

Doktor: *(cosí zapisuje, všimne si Hynka)* Příbuzný?
Hynek: Ne, jen známý. Slyší nás?
Doktor: Klidně mluvte nahlas, ta o nás vůbec neví. Je sice při vědomí, ale její smysly jsou mimo provoz. Ode všeho se izolovala.

Hynek začne hrát roli postavy ze své knihy. Oba trochu přehrávají.

Hynek: Ale vy jí přeci můžete znovu napojit. Potřeboval bych s ní nutně mluvit.
Doktor: Nemůžu jednat proti její vůli, na to jsou paragrafy. Markéta si vysloveně přála, abychom jí už nepřipojovali. Pro nás je v podstatě mrtvá.
Hynek: Ale ona žije. Vždyť není mrtvá.
Doktor: Těžko říct. Já nevím, jak vypadá smrt z druhé strany *(cynicky se zasměje)*

Když Doktor vidí, že se Hynek nesměje, podívá se na hodinky.

Doktor: Musím jít zas něco dělat.
Hynek: Můžu tu s ní chvíli být.
Doktor: Poslužte si. Kdyby náhodou vstala a začala stepovat, tak mě zavolejte.

Doktor odchází a směje se vlastnímu vtípu.

V nemocnici

Ulice (virtuální realita)

Levá scéna pohasíná. Hynek se opět zadívá do dopisu. Náhle jej odloží.

Hynek: Znamená to, že se taky nechala odpojit?

Rozsvítí se pravá strana, kde předtím seděl Germanus. Nyní tam už ale nesedí.

Zatmít.

Firma ParAspect.net - výtah (realita)

Do firmy vchází Hynek, rozhlíží se, nakonec vlez do výtah. Scéna je nasvícena jediným kolmým kuželem světla.

Hlas Petra: Moment!

Hynek se otočí a zastaví dveře. Vstoupí mladík s krabicemi, při vstupu se mu rozsypou. Začne je sbírat a zkoumat. Klečí u země, takže na sebe ti dva nevidí. Ve výtahu je těsno.

Petr: Díky. *(pauza)* Do kterýho jedete?

Hynek: Vlastně nevím, nějak jsem se tu ztratil. Je tohle firma ParAspect?

Petr: Vy jste fanoušek Světa pod Hvězdou?

Hynek: Tak trochu.

Petr: Tak to jste tu správně, ale tady dole jsou hlavně sklady. *(spustí výtah)* Teď obýváme spíš třetí patro. A jak se vám u nás líbí? *(zkoumá jednu z krabic)*

Hynek: *(rozhlédne se)* No, máte to tu pěkné.

Petr: *(zasměje se)* Já myslel u nás Pod Hvězdou.

Hynek: No líbí. Vždycky jsem si chtěl zkusit žít dvojím životem.

Petr: Vidíte. A za koho hrajete? Třeba vás znám.

Hynek: Mě určitě neznáte. Jsem nováček.

Petr: To já jsem tam skoro od začátku. Znáš tu každou cihlu. Některé modely jsem totiž sám dělal – je to moje práce. Viděl jste Rudolfinum? To jsem dělal já. Podařilo se mi získat kopii Zítkova projektu.

Hynek: To jsem bohužel ještě neviděl.

Hynek: Poslyšte, dá se tu někde zjistit, kdo za koho hraje?

Petr: No, to bude asi problém. Jména a adresy všech hráčů samozřejmě máme, ale přístup do databáze je chráněný, bohužel tyhle informace nesmíme nikomu sdělovat. Koho jste hledal?

Hynek: Ale jen jednu takovou dívku.

Petr: Jo tak, chcete si dát rande, co? No nevím, možná kdybych zašel za správcem...

Hynek: *(konečně se na něj otočí)* To byste mi vážně pomohl. Já bych s ní chtěl hrozně moc mluvit.

Petr: *(pohlédne na něj a změní výraz)* Jak se ta postava jmenovala?

Hynek: Markéta. Říká se jí Markéta, Sametová Markéta. *(výtah dojede)* ..a jsme tu.

Petr: *(zamračí se)* Hmm. To mi nic neříká. Ale jak říkám my tyhle informace podávat nesmíme. Už musím běžet.

Hynek: A co ten správce?

Petr: On je teď na dovolené. Zeptám se ho potom. Nashle.

Mladík spěšně odejde napravo

Hynek: Nashle.

Hynek se vydá stejným směrem.

Rychle zatmít

Firma ParAspect.net – kancelář jednatelky (realita)

Pomalou se rozetmí. Nalevo je kancelářský stůl. Na stěnu vzadu se promítá velké okno s výhledem na město. Je slyšet odemykání dveří.

Jednatelka: *(za dveřmi)* Dobrý den. Hledáte mě? Pojdte dál.

Otevřou se dveře a v nich se objeví jednatelka firmy ParAspect.net s kávou a nějakými papíry v podpaží. Jednatelka si položí vše na stůl a prohrabuje se papíry.

Jednatelka: Co jste potřeboval?

Hynek: Promiňte, že vás obtěžuji, ale hledám... *(zarazí se a chvíli na ní podezřívavě hledí)* Nejste vy náhodou... smrt?

Jednatelka: *(zasměje se)* Kolegové mi spíš říkají Game Over, ale máte pravdu, to na konci každé hry jsem já – o něco mladší, ale já. Vy jste fanoušek? To jste si ale spletl patro, fanklub je...

Hynek: Ne, já nejsem z fanklubu. Víte totiž, já... sháním adresu jedné postavy ve hře.

Jednatelka: V tom vám bohužel nemohu pomoci. Důvěrné informace o našich hráčích nesmíme nikomu dávat k dispozici.

Hynek: Já vím, ale...

Jednatelka: Bohužel je mi líto. To nepřichází v úvahu.

Hynek: Aha.... Tak se nezlobte, nashledanou.

Jednatelka: Nashledanou.

Jednatelka se začte do papírů. Hynek zamyšleně odchází, ale pak si na něco najednou vzpomene.

Hynek: Chtěl bych podat stížnost na postavu, která nehraje podle pravidel Světa pod Hvězdou.

Jednatelka zpozorní a poté se pomalu zakloní na židli. Přísně si Hynka prohlíží. Pohrává si s těžítkem.

Jednatelka: Opravdu? O koho jde?

Hynek: Je to muž. Říká si Germanus. Není možné, aby někdo zacházel se zbraní tak, jak to dělá on. Není pochyb o tom, že podvádí.

Chvíli je ticho. Pak si jednatelka vzdychne, napije se kávy a zkoumavě se na Hynka zadívá.

Jednatelka: Takže jde o Germanuse? To jeho hledáte?

Hynek chvíli váhá.

Hynek: A...ano. Hledám Germanuse a Sametovou Markétu.

Opět je chvíli ticho. Poté si jednatelka opět vzdychne.

Jednatelka: Dobrá. Ano, máte pravdu, podvádí. Germanus – tedy Petr – je jeden z našich zaměstnanců. Že nehraje podle pravidel, vím, protože jsem mu to sama dovolila. Pokud jste se s ním ve hře střetl, znamená to, že jste musel nějak ohrožovat jeho sestru.

Hynek: *(zamyšleně)* Sestru?

Jednatelka: Markéta před pár lety prodělala těžkou autonehodu. Bylo to ošklivé. Přišla při ní o obě děti a sama byla několik dní v komatu. Přežila jen zázrakem. Pokud vím, tak ve Světě pod Hvězdou nikdy nikomu neublížila – právě naopak. Ale od chvíle, co se tam objevila, jdou po ní lidé jako jste vy. Štvou jí jako zvíře, jenom proto, že je jiná. Že si nehraje s ostatními na totalitu. A vy máte ještě tu troufalost přijít si stěžovat, že někdo, kdo ji chrání, nehraje fér.

Hynek: Já s ní jenom potřeboval...

Jednatelka: Být to na mě, tak vás všechny, jednoho po druhém povypínám, ale to bohužel nemůžu – byznys je byznys. Jediné, co jsem mohla udělat, bylo, že jsem jejímu bratrovi dovolila jí chránit. Ale to urazilo vaše chlapáctví, co? Klidně to žeňte výš, jestli chcete, ale Markétu už nedostanete. Jdete pozdě. Markéta Svět pod Hvězdou opustila. Svoji příležitost střelit ženskou do zad jste propásl.

Chvíli na něj chladně hledí

Hynek: *(překvapeně)* Ale já ne...

Jednatelka: Poslyšte, já teď mám něco úplně jiného na práci. Nějaký idiot nám tam postřílel 19 civilistů. Na tohle teď opravdu nemám čas. *(napíše něco na papír)* Zkuste se zeptat na téhle adrese. Možná vám to pomůže, možná ne, ale to už není moje starost.

Žena mu podá lístek. Hynek na ní ohromeně hledí. Jednatelka se začte opět do papírů.

Jednatelka: *(chladně)* Sbohem.

Zatmít

19. U Emy doma (realita)

Jsme u Emy doma. Na stole je káva a nějaké zákusky. Lada sedí u stolu a Ema rovná věci, než si také sedne. Lada mluví polohlasně, jako by nechtěla, aby to slyšel někdo jiný.

Lada: Prosím tě ale to ti byla změna ze dne na den, rozumíš, ještě před tejdnem bych neváhala, kdyby mi někdo nabídl garzonku někde na druhým konci města a hned bych všeho nechala, popadla kočku a nechala ho shnít v tom jeho kutlochu, ale teď...

Ema: Tak vidíš, drahoušku, copak jsem ti to neříkala? Každý se dá převychovat.

Zhruba do půli rozhovoru se ozve domovní zvonek, rozhovor naráz utichne. Jsou slyšet kroky a otvírání dveří.

Ema: (zakřičí leknutím) Sakra chlape, co jste tu tak po tmě.

Hynkův hlas: Promiňte, ale já jsem tu nikde nenašel světlo, všechno vypadalo jako zvonky.

Ema: Co chcete?

Hynkův hlas: Totiž víte, já jsem dostal adresu....bydlí tady Markéta?

Ema: Kerá Markéta?

Hynkův hlas: Sametová?

Ema: (*opakuje*) Markéta Sametová? Kruci chlape, to ani nevíš, jak se Markéta doopravdy jmenuje?

Oba vcházejí zprava dovnitř, scéna se rozsvítí. V popředí nalevo je stůl a u něj s šálkem kávy sedí Lada. Druhý šálek patří Emě. Na stole stojí ještě talířky se zákusky.

Hynek: Ona se nejmenuje Sametová? Totiž já nevím jestli jsem tu správně...

Ema: Přijde na to, tak copak tě trápí, drahoušku?

Delší pauza

Hynek: (*zaraženě*) To jste vy...Markéta? Myslel jsem, že ve Světě pod Hvězdou vypadají všichni jako ve skutečnosti.

Ema: To máš recht, hochu. Nejsm Markéta. Ke mě posílaj všechny otrapy, co se jí snažej pod různějma záminkama najít.

Hynek: Aha....já jsem si myslel. (*pauza*) Ona mi totiž ta paní...

Hynek ukáže někam neurčitě za sebe.

Ema: Já vím, poslala tě sem. To udělala dobře. Jak tak na tebe koukám, tak budeš nějakej pisálek, nemám pravdu? Tak, copak bys rád, koloušku? Pověš mi svůj příběh, nebo mám já povědět tobě ten svůj?

Hynkovi to vezme slova z úst. Opět pauza. Nakonec pokýve hlavou a otočí se smutně k odchodu.

Hynek: Promiňte. Nebudu vás zdržovat. Nashledanou.

Ema: *(usměje se)* Ty si mě vážně nepamatuješ, Hynku, že ne?

Hynek se překvapeně otočí a upřímě zavrtí hlavou.

Hynek: Bohužel. Nemám vůbec paměť na obličeje. Navíc jsem trochu krátkozraký.

Ema: Na střední jsi ještě brejle nenosil, tak se nevymlouvej. *(pauza)* Tenkrát jsi mi napsal tak úžasnou slohovou práci, že mě s ní třídní poslala na soutěž literárních talentů. A já tam naší škole udělala takovou ostudu, že k nám pak poslali inspekci. Prej, jestli je tohle váš nejlepší žák, jak asi vypadá ten zbytek?

Hynek: Ema?

Ema: Tak vida, není to s tebou tak zlý. Pojd' se k nám posadit. Tohle je Lada.

Hynek: Já jsem Hynek. Těší mě. *(Posadí se)*

Lada: *(vstane od zákusku)* Smetanová. Dobrý den.

Ema: Kafe jsem udělala před chvílí, dáš si?

Hynek: Já nevím, abych nezdržoval.

Ema: *(odchází pro kafe)* Sladíš?

Hynek: Ne, jenom mléko.

Lada chvíli tiše jí zákusek. Scéna je trochu trapná. Hynek neví coby.

Lada: Tak vy jste taky fanda do tý blbý hry? Jako Ema?

Ema: *(z kuchyně)* Já už nejsem...mě nedávno zabili.

Hynek: Jak se to vezme, spíš mě zajímá jako studijní materiál.

Lada: *(pro sebe)* Studijní materiál. *(k Hynkovi)* Nechápu, co na tom všichni mají. Ten můj jí studoval víc jak pět let. Byl do toho úplně blbej.

Hynek: Vážně? Tak to si tam asi vybuďoval celkem slušné postavení.

Přichází Ema s kávou.

Lada: Co já vím. Byl prej hlava nějaký kontrarozvědky, nebo co. Za chvíli má přijít, zeptejte se ho sám. Určitě vám to rád poví.

Ema se viditelně zarazí. Delší dobu se nic neděje.

Lada: *(přestane jíst)* Co je? Řekla jsem něco?

Ema: Nikdy ses nezmínila, že tvůj manžel je náčelník kontrarozvědky, drahoušku.

Lada: Není náčelník kontrarozvědky. Jenom jako. Proč bych ti měla vykládat kolik bodů nahrál můj starej v nějaký hře, když jsi ho nikdy neviděla. Dyt' kvůli tý kravině nevytáhl paty z domu. Vy si o takovýchhle věcech povídáte? Taková pakárna, prosím tě.

Hynek je taky velice překvapen.

Hynek: (opatrně) A nevíte náhodou, proč toho po tolika letech najednou nechal?

Lada: To je právě to. Tvrdí, že mu najednou došlo, že zanedbává rodinu a ze dne na den s tím seknul.

Hynek i Ema jsou pohrouženi do svých myšlenek.

Ema: (také opatrně) Poslyš Lado, jaktože se vlastně jmenuješ Smetanová. Tak ses přece jmenovala za svobodna, ne?

Lada: To byla moje podmínka - před svatbou. Řekla jsem mu rovnou, že se svého příjmení nevzdám. Máme vzácný předky. Neměl moc na vybranou.

Ema: A jak se jmenoval tvůj manžel za svobodna?

Lada: Taky Karel.

Ema: (směje se) Já myslím příjmení, drahoušku.

Lada: Přikryl. Co tě to najednou tak zajímá?

Ema i Hynek jsou jako opaření. Hynek náhle vstane k odchodu.

Hynek: No, nebudu vás zdržovat.

Hynek vrazí do Emy s kávou a celý se polije.

Ema: Ty jsi blbej! Podívej, co děláš!

Hynek: Promiň, to jsem nechtěl, nemáš tu někde ubrousek.

Lada mu podá ubrousky ze stolu.

Lada: Co je?

Hynek: Já se omlouvám.

Hynek se utírá ubrousky, zazvoní zvonek. Hynek si sedne zády ke dveřím na židli a předstírá, že se zuřivě utírá. Ema jde jako v mrákotách otevřít.

Karlův hlas: Dobrý den.

Ema: Ahoj drahou... já jsem Ema. Pojď dál.

Přichází učesaný Karel v čisté kostkované košili. Ani v jednom se necítí svůj.

Karel: Dobrý den.

Lada: Prosím tě, kde couráš.

Karel: Na D1 byla havárie, musel jsem čekat.

Ema si ho zvědavě prohlíží, Karel se na ni najednou podívá.

Ema: (lekne se) Dáš si pivo?
Karel: Dám, díky.
Lada: (přísně) Počkej. Jak, dám? Nejsi autem?

Karel zavrtí hlavou.

Lada: (roztaje) Tak mu dej.

Ema odejde. Karel sleduje Hynka, který leze skoro pod stůl.

Karel: (tiše na Ladu) Co je mu?

Lada: Ale vylil kafe, (vidí, že Karel míří k ní přes louži a zvýší hlas) pozor, ať do toho nešlápneš. (na Emu) Emi? Prosím tě vem sem nějakou hadr, nebo ti to kafe rozhamtáme po celém baráku.

Přichází Ema s pivem a hadrem. Pivo dá Karlovi. Hadr hodí na zem a nohou vytírá, po očku sleduje Karla. Karel se napije.

Lada: (na Hynka) Nechtěl byste jí s tím pomoci, když jste to rozlil?

Hynek: Pardon.

Hynek se otočí a Karel ho náhle spatří, vyprskne a pivo vylije na zem.

Lada: (vyskočí) No prosím tě, seš ty normální? Dej to sem (sebere mu pivo) Jeden horší než druhý.

Lada vezme hadr a začne vytírat. Při tom nadává.

Lada: To jsem neviděla. Tatínek jakživ nic nerozlil. Ani kapku. Žes je vůbec pouštěla dovnitř. Nebylo nám bez nich líp? (k Emě se špinavým hadrem) Můžu s tím do koupelny?

Ema: Jasně, počkej, rozsvítím ti.

Lada s Emou odcházejí. Oba muži se za nimi napjatě dívají. Jakmile ženy zmizí, rozeběhne se Přikryl přímo proti Hynkovi. Ten zbaběle couvá. Přikryl ho chytí za pomyslné klopy.

Karel: Prosím vás. Prosím vás, moje žena se to nesmí dozvědět. Ani slovo, rozumíte?

Hynek: C..cože?

Karel: Řekl jsem jí, že jsem toho nechal kvůli rodině, kdyby se dozvěděla, že jsem jí lhal, měl bych doma Lože vyvrhelovo. Vy jí neznáte. Slibte mi, že jí nic neřeknete. Neničte mi oba životy.

Hynek: (oddychne si) A tak. Já jsem myslel, že se chcete prát. Vy se na mě nezlobíte?

Karel: Proč bych se s váma měl prát? Copak jsem nějaký chuligán? Žena už se mnou zase mluví, syn mě včera vzal do hospody. Vlastně bych vám měl bejt vděčnej.

Karel se naštvaně upravuje. Pak se najednou ohlédne, jestli nejde Lada a dodá.

Karel: Ale nejsem. *(přemýšlí)* To, co jste udělal, byla zbabělost. *(přemýšlí)* Na druhou stranu vám rozumím. Budete se divit, ale myslím, že jsme si tak trochu podobný. *(Hynek se ošije)* No co co? Myslíte, že jsem neslyšel o tom vašem masakru? To bylo náhodou dobrý. Málokdo chápe, že je potřeba najít místo, kde může chodit bez masky spořádanýho člověka. Tenhle postoj je mi rozhodně milejší, než ty jalový řeči o lásce k bližnímu, co vedla ta hipízačka. Proč by někdo měl žít tam stejně jako tady? Dva stejný životy? To nedává smysl. Lidi přece potřebujou mít místo, kde můžou být sami sebou.

Hynek: Jak to, sami sebou? Svět pod Hvězdou je přece hra. Každý si hraje na někoho, kým není.

Karel: Tak jsem to nemyslel. Jistě, metař může bejt policajtem a servírka zas vedoucí odbytu, ale já mluvím o tom, jaký jsme uvnitř. A uvnitř jsme zlý. Tady se přetvařujeme kvůli rodině, práci, sousedům, ale Pod Hvězdou tohle neplatí, tam se můžeme pustit ze řetězu.

Hynek: To se ve mně pletete. Já nejsem jako vy.

Karel: Jak myslíte.

Hynek: *(podívá se na mobil)* Budu muset jít

Karel: Takže jsme dohodnuti, ani slovo.

Přichází Lada s Emou

Lada: Jaký ani slovo. Co tu zas vymejšíte za ptákoviny?

Hynek: Ale nic, zrovna jsem vašemu manželovi vyprávěl o knize, kterou píšu.

Lada: *(Se zájmem)* Nepovídejte a nechcete radši dělat něco užitečného?

Ema: *(stranou Hynkovi)* Hele abys neřekl, tady máš tu Markétinu adresu. Ze starý známosti.

Hynek: Děkuju.

Ema: A buď hodnej, koloušku. Ne, abys jí ubližoval, to bych ti to pak pěkně spočítala.

Hynek: Jak ubližoval. Za koho mě máš?

Ema: Já nemyslím fyzicky, ublížit může i blbá otázka.

Hynek se nad tím na chvíli zamyslí.

Hynek: Tak já jdu. Máš to u mě.

Ema: Já vím, napíšeš o mně knížku.

Hynek odchází, ještě se ve dveřích zastaví a zeptá se Karla.

Hynek: Jak se teda jmenovala ta pohádka? Ta, co jste ji kdysi četl synovi.

Karel se zamyslí

Karel: Už nevím, bylo to o takových dvou dětech, uvězněných v jednom domě v lesích.

Pauza

Lada: Tak to byla perníková chaloupka.

Rychle zatmít

20. Interview III. část (virtuální realita)

Dostáváme se do třetí a poslední části rozhovoru Vandy a Markéty. Markéta i Vanda sedí na židlích, napětí mezi nimi už téměř zmizelo.

Vanda: Ať už je to jak chce, ve Světě pod Hvězdou jsi dnes něco jako celebrita. Jsi za to ráda?

Markéta: Ne nejsem. Čím víc lidí mě zná, tím bezbrannější si připadám. Znají mne stovky lidí. Baví se o mně. Sledují, co dělám. Mám z toho husí kůži.

Vanda: Proč jsi tedy souhlasila s tímhle rozhovorem? Musí ti být přeci jasné, že to bude ještě horší.

Markéta: Je to poslední šance.

Vanda: Šance na co?

Markéta: *(zamyšleně mlčí, pak pomalu promluví)* Tenhle svět je zatím nejvěrnějším odrazem toho skutečného. Copak by nebylo úžasné, kdyby byly od sebe k nerozeznání?

Vanda: K čemu by to bylo?

Markéta: To je přece zjevné. Mohli bychom vytvořili kopii svého života. Každý by měl na výběr, který z nich žít. Samozřejmě, že iluze nebude dokonalá, ale stojí za to to zkusit. Potřebuji, aby to lidé viděli stejně. Aby mě pochopili.

Vanda: Máš pocit, že tu někdo takový je? Kdo tě chápe? Kromě Germanuse ovšem.

Markéta: Mám pár přátel, jestli se ptáš na tohle.

Vanda: Někdo koho znám?

Pauza

Markéta: Jak mám vědět, koho znáš?

Vanda: *(zasměje se)* Zním třeba Hynka Šefra. Říkala jsi, že jsi četla jeho knížku.

Markéta: Zním všechny jeho knížky, ale nikdy jsem se s ním osobně nesetkala. *(chvíli přemýšlí)* Ale máš pravdu, myslím, že on by mne pochopil.

Vanda se nervózně se rozhlédne a vypne diktafon.

Vanda: Sakra. Tohle budu určitě litovat. *(pauza)* Neptej se mě proč, ale měla bys odsud co nejdřív zmizet.

Markéta: Co se děje? *(nevěřičně se zasměje)* Tohle je past, že jo?

Vanda: Když to řekneš takhle, tak to vyzní hrozně negativně.

Markéta: Tak promiň, budu si hlídat formulace. *(zakrouťí hlavou)* Tys mě prodala!

Vanda: Teď není čas na hádání, za chvíli tu jsou. Musíš se schovat....vyjdu a řeknu jim....

Markéta: *(jízlivě)* Ne díky už jsi pro mě udělala dost.

Vanda: Už to tu obklíčili. Když mě neposlechneš, tak tě zabijou.

Markéta: Nezabijou, vždycky mám ještě zadní vrátka. *(odchází ke dveřím)* Sbohem.

Ozve se výstřel. Obě ženy se instinktivně přikrčí.

Vanda: Je mi to líto.

Markéta: *(otevře dveře)* Mě víc.

Zatmít

21. Dům Sametové Markéty

Na dveře vlevo vzadu svítí reflektor. Zazní zvonkohra domovního zvonku. Znovu se zopakuje a ozve se klepání. Scéna v popředí se rozsvítí. Zadní plán je nasvícen jako velké francouzské okno do zahrady. V zahradě se baví postavy lidí, stojící i sedící na židlích. Ke dveřím přijde Petr s lahví vína a karnevalovou čepičkou. Je lehce opilý. Otevře dveře. Stojí v Hynek.

Petr: Aho....Dobrý den. Pojdte dál.

Hynek vejde, nesměle se rozhlíží, sbírá odvahu promluvit.

Hynek: Já...dostal jsem adresu...

Petr: Já vím, zrovna jsme o vás mluvili s Emou.

Hynek: *(polekaně)* Ona tu je?

Petr: Ano. Ona a ještě pár lidí, máme dnes takovou malou oslavu.

Hynek: Aha, tak to nebudu rušit. Přijdu jindy.

Obrací se k odchodu

Petr: Kam zas jdete? Pojdte dál, stejně tu jsou dnes všichni tak trochu kvůli vám.

Hynek se zarazí a otočí.

Hynek: *(nevěřičně)* Jak to, kvůli mně?

Petr: To je na delší vyprávění. *(zavírá dveře)* Pojdte dál, odložte si.

Hynek si sundává bundu.

Petr: To je lepší. No, trochu se uvolněte. Nate.

Petr mu nabízí svoji čepičku. Hynek si ji zamyšleně nasazuje.

Hynek: Jak to, kvůli mně?

Petr si Hynka prohlédne a spokojeně kývne.

Petr: Nebýt vás, vy ani netušíte, co všechno jste tím svým střeleckým číslem vyvedl, co? Vydržte, všechno se dozvíte. Doufám, že i vy mi potom dáte pár odpovědí.

Petr jemně tlačí Hynka doprava, kde je vchod ven na zahradu.

Hynek: *(otáčí se)* Ta vám toho o mě asi navykládala...

Petr: *(snaží se vyndat zátku z vína)* Kdo? Ema? Ne, řekla jen, že asi přijdete.

Hynek: Takže Germanus jste vy?

Petr: *(usměje se)* Musel jsem na Markétu nějak dohlédnout.

Hynek: Je tu? Markéta?

Petr: Jasně, tohle je vlastně její oslava.

Hynek: Ještě jednou se omlouvám, že jsem sem takhle bez pozvání vtrhl. Netušil jsem...

Petr: Co blázníte. Vy sem patříte. Nálesníci Markétu vlastně zachránili, myslím psychicky, četla je pořád dokola. Můžu se na něco zeptat? *(nečeká na odpověď)* Na konci knihy slyší ty děti někoho klepat na dveře. Kdo je to? Jejich táta by přece neklepal, tak kdo to teda je?

Hynek: *(usměje se)* O tom to přeci je. Ten prázdný list na konci je pro každého čtenáře jiný. Je součástí příběhu. Markéta si tam asi představila sebe.

Petr na něj chvíli nechápavě zírá, ale pak se zasměje a zapomene, že si vykájí.

Petr: Asi máš pravdu. No každopádně potom objevila Požirače leknínů. Už jednou jsi jí pomohl, takže to pochopila jako návod, jak vyřešit svoje problémy. Prostě se rozhodla stát Markétou, které se ty strašné věci nikdy nestaly. Mně se ten nápad taky docela líbil, navíc jsem v té době už pracoval v ParAspect, takže jsem jí mohl ten pobyt ve Světě pod Hvězdou trochu vylepšit. Ale netušil jsem, že tam chce zůstat. Nakonec tam strávila osm let. Skoro na den přesně.

Hynek: Mohl...mohl bych jí vidět? *(Sundá si čepičku.)*

Petr: No... v tom je právě ta potíž. Ona tě vidět nechce. Za žádnou cenu.

Hynek: Proč?

Petr: Ty se ještě ptáš? Nejdřív se tam objevíš a otřešeš vším, co celou tu dobu pečlivě stavěla.....(*napije se*) a jako by to bylo málo, ještě jen tak postřílíš dvacet lidí. To byla pro ni absolutní zrada.

Hynek: (*přemýšlí*) Takhle jsem o tom nepřemýšlel.

Petr: (*usměje se*) Neboj se. Tak zlé, jako ve tvé knize, to s Markétou není. Moje sestra utrpěla mnohem víc duševně než fyzicky. Teď je ale konečně zpátky – v realitě. Její osmiletá terapie skončila. Kvůli tobě. Klidně bych tě k ní zavedl, ale musel jsem jí přísahat, že vás do jejího pokoje nepustím.

Hynek: Ona věděla, že přijdu?

Přichází jednatelka v doprovodu Emy.

Jednatelka: (*k Hynkovi*) Ale ale, my o vlku a on už se nám prochází po domě.

Hynek: Dobrý den.

Jednatelka: Tak to jste byl vy, ten ostrostřelec? Přišel jste nás pobít?

Hynek: (*omluvně*) Ne, dnes ne.

Jednatelka: Tak to máme štěstí, že jste dobře naladěni. (*Emě*) Ale raději bych si na něj dávala pozor.

Ema: Hynek je slušňák.

Jednatelka: Vážně? No možná vám dám ještě šanci. Víte, že jste nám to tam konečně trochu rozhýbal? Všichni ti chudáci, které jste postřílel, se znovu připojili do hry, aby si podali, jak oni to říkají...“toho blba s pistolí“. Protože ale většina „blbů s pistolí“, na které narazili, patřila k STB, vzalo to celkem rychlý spád. Už tomu sice stěží můžeme říkat Sametová revoluce, ale jak se zdá, tenhle režim to má spočítané. (*směje se*) Nakonec z vás ještě udělají hrdinu. (*všimne si Petra*) Á, tady jsi Petře. Můžeš na chvíli? Zajímá mě, co to tam máš u té pumpy za keř.

Jednatelka si Petra svižně odvádí pryč. Hynek zůstane s Emou.

Hynek: (*s úsměvem*) Zvláštní člověk.

Delší pauza – Ema se tajemně usmívá

Ema: Tak, co? Už jsi viděl Markétu?

Hynek: (*posmutní*) Nechce mě vidět. Petr jí musel slíbit, že mě k ní do pokoje nepustí.

Ema: Já nikomu nic slibovat nemusela. (*usměje se*) Pojď, nebo si to rozmyslím.

Ema odvede Hynka napravo ze scény.

Zatmít. Na scéně se začínou objevovat siluety lidí s útržky svých replik z příběhu. Plynule střídá jedna druhou.

Markéta: Lidé tu zažívají skvělá dobrodružství, ale ve skutečnosti to tady není k žití.

Petr: Nacházel jsem ji sedět u nemocnice, jako kdyby čekala, že zahlídne sebe sama.

Jednatelka: Bylo to ošklivé, přišla při ní o obě děti.

Kristýna: Myslíš, že tu knížku Markéta četla?

Markéta: Ale máš pravdu, myslím, že on by mě pochopil.

Petr: Ty se ještě ptáš?

Jednatelka: Přišel jste nás pobít?

Markéta: Nerozumějí mi. Vůbec nechápou, o co se snažím.

Krystýna: A končí to dobře?

Za stálého opakování přední scéna opět pohasne. Vzadu se bíle rozsvítí zadní scéna. Začíná hrát hudba. Zprava doleva velice pomalým krokem, skoro až zpomaleně, vyjde napřed postava Emy a za ní postava Hynka. Přijdou až ke dveřím. Ema mu laškovně pocuchá vlasy a odejde. Hynek za ní hledí, poté znovu upře svojí pozornost na dveře. Snaží se upravit si vlasy. Na dveře se rozsvěcuje štych světla. Náhle hudba přestane hrát. Ozve se zaklepání.

Hynkův hlas: Co jí mám říct? Měl bych se omluvit? Možná bych jí mohl vyprávět kousek té nové pohádky, kterou nosím v hlavě. Co když mě vyhodí? Tak přijdu jindy. Některé příběhy mají svůj čas.

Scéna siluet ztmavne až do černé. Na dveře se opět rozsvítí kužel světla. Ozve se lehké zaklepání. Hudba se vrátí.

Zatmít

Konec